

Sygn. akt I AGa 86/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2018 roku

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Agnieszka Bednarek - Moraś
Sędziowie:	SSA Artur Kowalewski (spr.) SSO del. Tomasz Sobieraj
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Piotr Tarnowski

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2018 roku na rozprawie w Szczecinie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w P.

przeciwko Gminie Miasto Ś. i (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

o nakazanie zaniechania naruszania praw autorskich i o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 3 sierpnia 2017 roku, sygn. akt VIII GC 48/16

I. oddala apelację;

II. rozstrzyga o kosztach z zastosowaniem zasady odpowiedzialności za wynik postępowania przy uwzględnieniu, że powódka przegrała postępowanie apelacyjne wobec obu pozwanych w całości i pozostawia szczegółowe wyliczenie kosztów referendarzowi sądowemu w Sądzie I instancji.

Artur Kowalewski Agnieszka Bednarek – Moraś Tomasz Sobieraj

Sygn. akt I AGa 86/18

UZASADNIENIE

Powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w P., w oparciu o art. 79 ust. 1 pkt 1 i 3 lit. b oraz art. 79 ust. 4 ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2006 r. nr 90 poz. 631 ze zm.), zwanej dalej „u.p.a.p.p.”, ostatecznie domagała się:

1)w pkt 1 pozwu - nakazania pozwanej Gminie Miasto Ś. zaniechania naruszania majątkowych praw autorskich powódki poprzez zakazanie korzystania, w tym publicznej ekspozycji, dekoracji świątecznych nabytych w ramach

przeprowadzonego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego na realizację zadania pod nazwą „Świąteczne iluminacje świetlne na tereny zielone Gminy Miasto Ś.” w postaci:

- a)dekoracji latarniowych przestrzennych w kształcie choinki zwieńczonej podwójną gwiazdą pięcioramienną,
- b)dekoracji latarniowych w kształcie przechylonej choinki,
- c)dekoracji przestrzennej w formie sań świetlnych Św. Mikołaja,
- d)dekoracji przestrzennej w formie fontanny świetlnej,
- e)dekoracji latarniowej z głównym motywem gałązki świątecznej z wieloma odgałęzieniami, zwieńczonej elementem dekoracyjnym w postaci śnieżynki;

2)w pkt 2 pozwu nakazania pozwanej (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G. zaniechania naruszania majątkowych praw autorskich powódki poprzez zakażanie korzystania, w tym tworzenia kolejnych egzemplarzy, dekoracji świątecznych, jak również udzielania podmiotom trzecim praw do korzystania z tak wytworzonych dekoracji, w odniesieniu do dekoracji, których wzory - przedstawione w ramach oferty złożonej Gminie Miasto Ś. w związku z prowadzonym przez nią postępowaniem o udzielenie zamówienia publicznego na realizację zadania pod nazwą „Świąteczne iluminacje świetlne na tereny zielone Gminy Miasto Ś.” - opisane zostały jako:

- a)Choinka 3D Ozdoba latarniowa (...),
- b)Choinka 2D Płaska ozdoba latarniowa (...)
- c)Sanie 3D Przestrzenna ozdoba parkowa (...),
- d)Fontanna 3D Przestrzenna ozdoba miejska (...),
- e) Gałązka 2D Płaska ozdoba latarniowa (...);

w pkt 3 pozwu - wskazując na art. 80 ust. 1 pkt 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych - powódka domagała się zobowiązania pozwanej spółki (...) do udzielenia informacji na temat liczby egzemplarzy elementów dekoracyjnych opisanych w pkt. 2 pozwu, które zostały już przez pozwaną spółkę (...) wyprodukowane oraz przekazane do korzystania, bądź sprzedane na rzecz osób trzecich innych niż pozwana Gmina Miasto Ś., wraz ze wskazaniem miejsca ich przechowywania i danych nabywców tych dekoracji, a następnie

- 3) nakazania tej pozwanej wycofania wzorów dekoracji opisanych w pkt 2 pozwu z obrotu (pkt 3 pozwu - zdanie przedostatnie);
- 4) nakazania pozwanej (...) sp. z o.o. w G. zniszczenia elementów dekoracyjnych opisanych w pkt 2 pozwu, które stanowią nadal własność spółki (...) (pkt 3 pozwu - zdanie ostatnie);
- 5) zasądzenia od pozwanej Gminy Miasto Ś. oraz pozwanej (...) sp. z o.o. w G. na rzecz powódki kwoty 30.471,75 zł z odsetkami ustawowymi od 11 czerwca 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r., z zastrzeżeniem, że zapłata przez którąkolwiek z pozwanych części zasądzonej powódce kwoty, zwalnia dragą pozwaną z obowiązku świadczenia w tej zapłaconej części.

Nadto powódka domagała się zasądzenia na jej rzecz kosztów procesu.

W odpowiedziach na pozew pozwane: Gmina Miasto Ś. oraz (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. wniosły o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na ich rzecz od powódki kosztów procesu.

Prawomocnym postanowieniem z 31 marca 2016 r. Sąd Okręgowy oddalił wniosek powódki o zobowiązanie pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. do udzielenia informacji na temat liczby egzemplarzy elementów

dekoracyjnych opisanych w pkt. 2 pozwu, które miałyby zostać przez pozwaną spółkę (...) wyprodukowane oraz przekazane do korzystania bądź sprzedane na rzecz osób trzecich innych niż pozwana Gmina Miasto Ś., wraz ze wskazaniem miejsca ich przechowywania i danych nabywców tych dekoracji.

Wyrokiem z dnia 3 sierpnia 2017 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie: oddalił powództwo wobec pozwanej Gminy Miasto Ś. (pkt I); zakazał pozwanej (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G. korzystania z wzoru dekoracji świątecznej Choinka 2D płaska Ozdoba latarniowa (...), tworzenia kolejnych egzemplarzy wg tego wzoru, jak również udzielania podmiotom trzecim praw do korzystania z dekoracji wytworzonych wg tego wzoru (pkt II); oddalił powództwo wobec pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. w pozostałym zakresie (pkt III); rozstrzygnął o kosztach z zastosowaniem zasady odpowiedzialności za wynik postępowania przy założeniu, że powódka przegrała sprawę wobec Gminy Miasto Ś. w całości (co do żądań z pkt 1 i 4 pozwu) oraz pozostawił szczegółowe wyliczenie kosztów referendarzowi sądowemu po uprawomocnieniu się orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie (pkt IV); rozstrzygnął o kosztach z zastosowaniem zasady odpowiedzialności za wynik postępowania przy założeniu, że powódka wygrała sprawę wobec (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. w zakresie żądania z pkt 2b pozwu (dotyczącego korzystania z wzoru dekoracji Choinka 2D płaska Ozdoba latarniowa (...)), zaś co do pozostałych żądań z pkt 2 oraz co do żądań z pkt 3 i 4 sprawę wygrała pozwana (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G., oraz pozostawił szczegółowe wyliczenie kosztów referendarzowi sądowemu po uprawomocnieniu się orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie (pkt V).

Podstawę wyroku stanowiły następujące ustalenia faktyczne i argumentacja prawna.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w P. jest następcą prawnym - zgodnie z art. 553 § 1 k.s.h. - spółki jawnej (...) oraz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Spółka ta, podobnie jak (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie projektowania, produkcji i sprzedaży m.in. świetlnych ozdób miejskich. Obie spółki biorą też udział w branżowych targach.

Katalog spółki (...) zawiera wizualizacje i zdjęcia różnych wariantów ozdób w kształcie choinek, m.in. o oznaczeniu (...) (strona 126 katalogu), czy sań świetlnych, m.in. o oznaczeniu (...) (strona 236 katalogu), także z możliwością połączenia z figurami świetlnych reniferów, czy niedźwiedzi. W katalogu znajduje się także fontanna świetlna o okrągłych nieckach oznaczona numerem (...) (strona 253 katalogu), z niebieskim kolorem symulacji wody, różnego rodzaju gwiazdki świetlne w kształcie śnieżynek, bombki, bałwany, anioły i inne iluminacje świetlne. Katalog określa też dostępne kolory i wymiary ozdoby, rodzaj oświetlenia jak i jego moc. Spółka (...) współpracuje z grafikami, prowadzącymi własną działalność gospodarczą, którzy tworzą dla spółki wzory dekoracji, iluminacji świetlnych i ozdób bożonarodzeniowych. Jednym z nich jest A. P., współpracujący ze spółką (...) od wielu lat.

A. P. przedstawił spółce (...) jako wykonane przez siebie wzory ozdób bożonarodzeniowych, które zostały później oznaczone przez spółkę numerami: (...) (przestrzenna choinka), (...) (sanie), (...) (sanie), (...) (fontanna). Jego praca polega także często na wykonywaniu na życzenie klienta wzoru składającego się z elementu wskazanego przez klienta, który ma być połączony z innym elementem. Wzór ozdoby oznaczonej numerem (...) (gałązka zwieńczona śnieżynką) A. P. wykonał w taki właśnie sposób, opracowując na życzenie klienta gałązkę oraz wykorzystując śnieżynkę z katalogu spółki (...). Spółka (...) i A. P. - w ramach współpracy - zawierają kolejne umowy określające wzajemne świadczenia stron. A. P. uważa, że wykonując zlecenia w ramach tych umów przenosi na spółkę (...) prawa autorskie. Osobnych umów o przeniesienie autorskich praw majątkowych A. P. nigdy nie zawierał.

A. P. nie jest autorem wzorów ozdób bożonarodzeniowych, które zostały oznaczone przez spółkę (...) numerami: (...) (płaska ozdoba latarniowa przechylony świerk), (...) (sanie), (...) (fontanna)

Katalog spółki (...) zawiera wizualizacje i zdjęcia różnych wariantów ozdób w kształcie sań, m.in. oznaczone nr (...) w kolorze niebieskim (strona 106-107 katalogu), ozdobę w kształcie fontanny świetlnej o ciepłobiałym kolorze światła imitującym wodę i sześciokątnych górnych nieckach oznaczoną nr (...) (strona 130-131 katalogu), ozdoby w kształcie pochyłych choinek o różnych rozmiarach, m.in. oznaczoną nr (...) (strona 28 katalogu), oraz choinkę przestrzenną

w kształcie stojących na sobie nawzajem trzech coraz mniejszych ściętych stożków zwieńczonych podwójną gwiazdą pięcioramienną - ozdoba oznaczona nr (...) (również strona 28 katalogu).

T. W. - zatrudniony przez spółkę (...) na podstawie umowy o pracę - przedstawił jej jako wykonany przez siebie w ramach obowiązków pracowniczych projekt wzoru oszroniona gałązka oznaczony przez spółkę numerem ID (...) oraz projekt wzoru fontanna pałacowa oznaczony przez spółkę numerem ID (...).

O. T. - zatrudniona przez spółkę (...) na podstawie umowy o pracę - przedstawiła jej jako wykonany przez siebie w ramach obowiązków pracowniczych projekt wzoru sanie świetlne królowej śniegu oznaczony przez spółkę numerem ID (...) oraz projekt wzoru bajkowy świerk oznaczony przez spółkę numerem ID (...).

A. D. - zatrudniony przez spółkę (...) na podstawie umowy o pracę - przedstawił jej jako wykonany przez siebie w ramach obowiązków pracowniczych projekt wzoru fashion choinka oznaczony przez spółkę numerem ID (...).

Dnia 21 października 2014 r. Gmina Miasto Ś. - zgodnie z zapytaniem ofertowym (znak sprawy (...)) - zaprosiła do składania ofert na „Świąteczne iluminacje świetlne na tereny zielone Gminy Miasto Ś.”, zaś w szczegółowym opisie zamówienia wskazała, że przedmiotem zamówienia ma być sprzedaż i dostawa:

-dekoracji latarniowych przestrzennych w kształcie choinki zwieńczonej podwójną gwiazdą pięcioramienną (5 sztuk), która powinna składać się z minimum trzech poziomów gałęzi, średnica dolnego poziomu minimum 140 cm, wysokość całego elementu minimum 350 cm, słup latarniowy po montażu elementu powinien być zlokalizowany centralnie wewnątrz elementu dekoracyjnego, element powinien być wykonany na konstrukcji aluminiowej z wykorzystaniem węży świetlnych LED w kolorze ciepłym białym oraz wypełnienia diodowego LED w kolorze ciepłym białym z zastosowaniem minimum 20% diod migających w barwie zimnej białej, przy łącznej ilości punktów świetlnych LIT minimum 2350 sztuk;

- dekoracji latarniowej w kształcie przechylonej choinki (3 sztuki), która powinna składać się z minimum siedmiu poziomów gałęzi, przy średnicy dolnego poziomu minimum 110 cm i wysokości całego elementu minimum 300 cm, element miał być wykonany na konstrukcji aluminiowej z wykorzystaniem węży świetlnych LED w kolorze ciepłym białym oraz wypełnienia diodowego LED w kolorze ciepłym białym z zastosowaniem minimum 20% diod migających w barwie zimnej białej, przy łącznej ilości punktów świetlnych LED minimum 1100 sztuk;

- dekoracji przestrzennej w formie sań świetlnych Św. Mikołaja o kolorystyce morskiej (zimna biel lub niebieski), element powinien być wykonany na konstrukcji aluminiowej z zastosowaniem oświetlenia LED w postaci węży świetlnych LED (zimna biel lub niebieski) oraz wypłotu diodowego LED z minimum 20% diod migających w barwie zimnej białej, kształt sań winien być finezyjny, bajkowy, z zaakcentowaniem elementów kojarzących się z morzem, wielkość podstawy powinna być nie mniejsza niż 110 cm na 220 cm, a wysokość elementu nie mniejsza niż 120 cm;

- dekoracji przestrzennej w formie fontanny świetlnej, której trzon główny zawiera w sobie nieckę środkową oraz górną, podstawa fontanny winna być wykonana na konstrukcji aluminiowej z zastosowaniem oświetlenia LED w postaci węży świetlnych w kolorze zimnym białym oraz wypłotu diodowego LED w kolorze ciepłym białym z minimum 20% diod migających, nadto z obu niecek na trzonie głównym powinna być wykonana „symulacja spływającej wody” przez zastosowanie produktów oświetlenia diodowego z efektem płynącego światła (w kolorze ciepłym białym), przy wysokości fontanny nie niższej niż 300 cm i rozpiętości podstawy o średnicy nie większej niż 250 cm;

- dekoracji latarniowej z głównym motywem gałązki świątecznej z wieloma odgałęzieniami, zwieńczonej elementem dekoracyjnym w postaci śnieżynki lub gwiazdki, która powinna być wykonana na konstrukcji aluminiowej z wykorzystaniem węży świetlnych LED w kolorze ciepłym białym (główny motyw) oraz zimnym białym (element zwieńczający na górze), przy wysokości dekoracji nie mniejszej niż 180 cm i szerokości nie mniejszej niż 120 cm oraz z łączną ilością punktów świetlnych LED nie mniejszej niż 420 sztuk.

W zapytaniu ofertowym wskazano też, że oferenci powinni złożyć wraz z ofertą cenową karty produktowe proponowanych wzorów ze specyfikacją techniczną (moc, wymiary, ilość punktów świetlnych LED) oraz fotografią (czy wizualizacją) dekoracji.

W postępowaniu o udzielenie zamówienia wzięły udział zarówno (...) sp. z o.o. (poprzednik prawny spółki (...) sp. z o.o. sp. k.) jak i (...) sp. z o.o., które złożyły swoje oferty. Ponadto oferty złożyły (...) sp. j. w G. oraz (...) sp. z o.o. w B..

Spółka (...) złożyła swoją ofertę dnia 24 października 2014 r., w której zaproponowała Gminie Miasto Ś. - za cenę netto 45.707,63 zł - następujące ozdoby, załączając karty produktów, zawierające wizualizację, wymiary, ilość punktów świetlnych i moc, jednak bez szczegółowego opisu:

-dekorację latarniową o numerze katalogowym ID (...) - o wymiarach 114 cm x 300 cm, mocy 127 W i ilości punktów świetlnych 1140;

- dekorację latarniową o numerze katalogowym ID (...) wymiarach średnica 145 cm

na 350 cm wysokość, mocy 239 W i ilości punktów świetlnych 2390;

- wolnostojącą dekorację 3D o numerze katalogowym ID (...) - o wymiarach 110 cm x 220 cm x 120 cm wysokości, mocy 318 W i ilości punktów świetlnych 2900;

- fontannę świetlną o numerze katalogowym ID (...) -o wymiarach średnica 250 cm na 310 cm wysokość, mocy 414 W i ilości punktów świetlnych (...);

- dekorację latarniową o numerze katalogowym ID (...) - o wymiarach 120 cm x 180 cm, mocy 50 W i ilości punktów świetlnych 420.

Spółka (...) złożyła dnia 27 października 2014 r. ofertę datowaną 23 października 2014 r.. w której zaproponowała Gminie Miasto Ś., za cenę netto 26.455 zł:

- choinkę 3D przestrzenną ozdobę latarniową w wariantcie oznaczonym numerem katalogowym (...) (wraz z załączoną wizualizacją) z możliwością wyboru opcji nr (...) lub nr (...) - w opisie dekoracji wskazano, że składa się z minimum trzech poziomów gałęzi, średnica dolnego poziomu to minimum 150 cm, a wysokość całego elementu to minimum 350 cm, słup latarniowy po montażu elementu zlokalizowany jest centralnie wewnątrz elementu dekoracyjnego, element wykonany jest w konstrukcji aluminiowej z wykorzystaniem węży świetlnych LED w kolorze ciepłym białym oraz wypełnienia diodowego LED w kolorze ciepłym białym z zastosowaniem minimum 20% diod migających o barwie zimnej białej, przy mocy 240 W i 2400 punktów LED;

- choinkę 2D płaską ozdobę latarniową w wariantcie oznaczonym numerem katalogowym (...) (wraz z załączoną wizualizacją) z możliwością wyboru opcji nr (...) w opisie dekoracji wskazano, że dekoracja składa się z minimum siedmiu poziomów gałęzi, średnica dolnego poziomu to minimum 110 cm, a wysokość całego elementu to minimum 300 cm, element wykonany jest na konstrukcji aluminiowej z wykorzystaniem węży świetlnych LED w kolorze ciepłym białym oraz wypełnienia diodowego LED w kolorze ciepłym białym z zastosowaniem minimum 20% diod migających w barwie zimnej białej, przy łącznej liczbie punktów świetlnych 1150 i mocy 130 W;

- sanie 3D przestrzenną ozdobę parkową w wariantcie oznaczonym numerem katalogowym POL-1944 (wraz z załączoną wizualizacją) z możliwością wyboru opcji nr (...) lub (...) - w opisie dekoracji wskazano, że jego kolorystyka jest morska (zimna biel lub niebieski), wykonany jest na konstrukcji aluminiowej z zastosowaniem oświetlenia LED w postaci węży świetlnych LED (zimna biel lub niebieski) oraz wplotu diodowego LED z minimum 20% diod migających w barwie zimnej białej, z kształtem sań finezyjnym, bajkowym, z zaakcentowaniem elementów kojarzących się z morzem, przy wielkości podstawy elementu nie mniejszej niż 110 cm na 220 cm i wysokości nie mniejszej niż 120 cm, z łączną ilością punktów świetlnych LED 2900 i mocy 320 W;

- fontannę 3D przestrzenną ozdobę miejską w wariantcie oznaczonym numerem katalogowym (...) (wraz z załączoną wizualizacją) z możliwością wyboru opcji nr (...) - w opisie dekoracji wskazano, że trzon główny fontanny zawiera w sobie nieckę środkową oraz górną, podstawa fontanny wykonana jest na konstrukcji aluminiowej z zastosowaniem oświetlenia LED w postaci węży świetlnych w kolorze zimnym białym oraz wyplotu diodowego LED w kolorze ciepłym białym z minimum 20% diod migających, ponadto z obu niecek na trzonie głównym wykonana jest symulacja spływającej wody przez zastosowanie produktów oświetlenia diodowego z efektem płynącego światła, światło płynące jest w kolorze ciepłym białym, wysokość fontanny nie niższa niż 300 cm, rozpiętość podstawy o średnicy nie większej niż 250 cm. przy 5800 punktów świetlnych i mocy 420 W;

- gałązkę 2D płaską ozdobę latarniową w wariantcie oznaczonym numerem katalogowym (...) (wraz z wizualizacją) z możliwością wyboru opcji nr (...) lub (...) - w opisie dekoracji wskazano, że element wykonany jest na konstrukcji aluminiowej z wykorzystaniem węży świetlnych LED w kolorze ciepłym białym (główny motyw) oraz zimnym białym (element zwieńczający na górze), przy wysokości dekoracji nie mniejszej niż 180 cm, szerokości nie mniejszej niż 120 cm, łącznej liczbie punktów świetlnych 430 i mocy 55 W.

Oferta dla Gminy Miasto Ś. przygotowana została przez A. P., któremu pracę w postaci przygotowania oferty zalecił w imieniu spółki (...) K. W., świadczący dla spółki – w ramach umowy zlecenia - usługi menedżerskie od około 2012 r. Oferta przygotowana przez A. P. zawierała w części wzory wykonane przez niego osobiście i umieszczone w katalogach, po części wzory z katalogów, których autorem nie był A. P.

Postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego Gmina Miasto Ś. rozstrzygnęła 28 października 2014 r. przyznając najwięcej punktów ofercie złożonej przez spółkę (...) (maksimum według kryterium ceny i maksimum według kryterium efektu wizualnego). Oferta spółki (...) uzyskała zajęła drugie miejsce, z uwagi na to, że uzyskała mniej punktów według kryterium ceny ofertowej, podczas gdy maksimum co do kryterium efektu wizualnego. W związku z wynikiem postępowania realizację zadania powierzono spółce (...). Przeglądu ofert dokonała komisja, w skład której wchodziły: D. Ł., M. P. i J. K. (1) - pracownicy Gminy Miasto Ś.. D. Ł. i J. K. (1) dokonywały oceny min. pod kątem wizualnym, nie zauważyły jednak, aby między wzorami poszczególnych oferentów wystąpiło podobieństwo takiego stopnia, że wzory te należałoby uznać za identyczne, tym bardziej, że wszystkie porównywane dekoracje były do siebie bardzo podobne, ta sama była bowiem ich tematyka (bożonarodzeniowa), ponadto ich podobieństwo wymuszone było treścią zapytania ofertowego. Porównywane były przy tym poszczególne oferty, a nie poszczególne wzory, ponieważ to oferta otrzymywała od każdego członka komisji dwojakiego rodzaju punktację: za efekt wizualny oraz za cenę.

Dnia 5 listopada 2014 r. Gmina Miasto Ś. (oznaczona jako zamawiający) zawarła ze spółką (...) (oznaczoną jako wykonawca) umowę nr (...), zgodnie z którą w § 1 ust. 1 zamawiający powierzył, a wykonawca przyjął do wykonania realizację zamówienia publicznego, którego przedmiotem są „Świąteczne iluminacje świetlne na tereny zielone Gminy Miasto Ś.". Zakres zamówienia określono szczegółowo w ust. 2 jako dostawę wraz z rozładunkiem dekoracji świątecznych:

- w pkt 2.1. - pięciu sztuk wysokiej jakości dekoracji latarniowych przestrzennych w kształcie choinki zwieńczonych podwójną gwiazdą pięcioramienną (model (...)). która powinna składać się z trzech poziomów gałęzi, średnica dolnego poziomu powinna wynosić 150 cm, a wysokość całego elementu 350 cm, słup latarniowy po montażu elementu miał być zlokalizowany centralnie wewnątrz elementu dekoracyjnego, sam element miał być wykonany na konstrukcji aluminiowej z wykorzystaniem węży świetlnych LED w kolorze ciepłym białym oraz wypełnienia diodowego LED w kolorze ciepłym białym z zastosowaniem minimum 20% diod migających w barwie zimnej białej, z łączną ilością punktów świetlnych LED 2.400 sztuk o mocy 250 W, nadto dekoracje winny zawierać uchwyty obejmujące (zabezpieczone podkładką gumową) umożliwiające zamocowanie na słupach oświetleniowych o średnicy: uchwyt dolny 16 cm, uchwyt górny 12 cm;

- w pkt 2.2. - trzech sztuk wysokiej jakości dekoracji latarniowych w kształcie pochylonej choinki (model (...)), która powinna składać się z siedmiu poziomów gałęzi, średnica dolnego poziomu winna wynosić 110 cm, a wysokość całego elementu 300 cm, wykonany powinien być na konstrukcji aluminiowej z wykorzystaniem węży świetlnych LED w

kolorze ciepłym białym oraz wypełnienia diodowego LED w kolorze ciepłym białym z zastosowaniem minimum 20% diod migających w barwie ziemnej białej, z łączną liczbą punktów świetlnych LED 1.150 sztuk o mocy 130 W, nadto dekoracja winna zawierać uchwyty obejmujące (zabezpieczone podkładką gumową) umożliwiające zamocowanie na słupach oświetleniowych o średnicy: uchwyt dolny 20 cm, uchwyt górny 10 cm;

- w pkt 2.3. - wysokiej jakości dekoracji przestrzennej w formie sań świetlnych Św. Mikołaja (model (...)), która powinna być w kolorystyce morskiej (zimna biel i niebieski), wykonana na konstrukcji aluminiowej z zastosowaniem oświetlenia LED w postaci węży świetlnych LED (zimna biel lub niebieski) oraz wylotu diodowego LED z minimum 20% diod migających w barwie zimnej białej, sanie o kształcie finezyjnym, bajkowym, z zaakcentowaniem elementów kojarzących się z morzem, wielkość podstawy elementu winna być nie mniejsza niż 110 cm na 220 cm. a wysokość nie mniejsza niż 120 cm, przy łącznej minimalnej ilości punktów świetlnych LED 2.900 sztuk o mocy 320 W;

- w pkt 2.4. - wysokiej jakości dekoracji przestrzennej w formie fontanny świetlnej, której trzon główny zawiera w sobie nieckę środkową oraz górną, jej podstawa wykonana jest na konstrukcji aluminiowej z zastosowaniem oświetlenia LED w postaci węży świetlnych w kolorze zimnym białym oraz wylotu diodowego LED w kolorze ciepłym białym z minimum 20% diod migających, z obu niecek nadto na trzonie głównym winna być wykonana symulacja spływającej wody przez zastosowanie produktów oświetlenia diodowego z efektem płynącego światła w kolorze niebieskim, wysokość fontanny miała wynosić 300 cm, rozpiętość podstawy średnicę 250 cm, a łączona ilość punktów świetlnych LED to 5.800 sztuk o mocy 420 W;

- w pkt 2.5. - dekoracji latarniowej z głównym motywem gałązki świetlnej z wieloma odgałęzieniami, zwieńczonej elementem dekoracyjnym w postaci śnieżynki lub gwiazdki (model (...)). element miał być wykonany na konstrukcji aluminiowej z wykorzystaniem węży świetlnych LED w kolorze ciepłym białym (główny motyw) oraz zimnym białym (element zwieńczający na górze), dekoracja miała mieć wysokość 180 cm, szerokość 120 cm, łączna ilość punktów świetlnych LED miała wynosić 430 sztuk o mocy 55 W, nadto dekoracja powinna zawierać uchwyty obejmujące (zabezpieczone podkładką gumową) umożliwiające zamocowanie na słupach oświetleniowych o średnicy: uchwyt dolny 12 cm, uchwyt górny 8 cm.

Wynagrodzenie za wykonanie całości prac określono na 26.455 zł netto (32.539,65 zł z podatkiem VAT). Postanowiono, że podstawą do wystawienia faktury będzie protokół z odbioru prac.

Dnia 15 listopada 2014 r. spółka (...) wystawiła Gminie Miasto Ś. fakturę nr (...) na łączną kwotę 32.539,65 zł brutto przy stawce VAT wynoszącej 23% (26.455 zł netto) za następujące towary:

- nieodpłatnie różnego rodzaju uchwyty zabezpieczone podkładką gumową wymienione w umowie z 5 listopada 2014 r.;

- 5 sztuk ozdoby (...) za cenę jednostkową netto 1.495 zł;

- 3 sztuki ozdoby (...) za cenę jednostkową netto 1.395 zł;

- 1 sztukę ozdoby (...) za cenę jednostkową netto 3.450 zł;

- 1 sztukę ozdoby (...) za cenę jednostkową netto 10.950 zł;

- 1 sztukę ozdoby (...) za cenę jednostkową netto 395 zł.

Wybrane przez Gminę Miasto Ś. dekoracje bożonarodzeniowe zostały dostarczone przez spółkę (...) i były eksponowane na ulicach miasta.

W piśmie z dnia 25 maja 2015 r. pełnomocnik spółki (...) zwrócił się do Gminy Miasta Ś. z wezwaniem do zapłaty odszkodowania w kwocie 30.471,75 zł oraz z żądaniem zaprzestania wykorzystywania przez gminę nabytych zgodnie z zamówieniem w sprawie (...): dekoracji latarniowej w kształcie choinki z podwójną gwiazdą pięcioramienną, dekoracji

latarniowej w kształcie przechylonej choinki, dekoracji w postaci baśniowych sań świetlnych Św. Mikołaja, dekoracji przestrzennej w formie fontanny świetlnej, dekoracji latarniowej z głównym motywem gałązki świątecznej i wieloma odgałęzieniami zwieńczonej elementem dekoracyjnym w postaci śnieżynki. W piśmie wskazano, że obiekty te stanowią utwory, do których całość praw majątkowych przysługuje spółce (...).

Między spółkami (...) - w związku z pismem spółki (...) z 25 maja 2015 r. skierowanym do Gminy Miasto Ś. - zarysował się spór dotyczący praw do wymienionych ozdób.

W piśmie z 15 czerwca 2015 r. spółka (...) stała na stanowisku, że sprzedawane przez nią ozdoby zamieszczone są od lat w jej katalogach i powstały według jej własnej koncepcji, a nadto kwestionowała, aby elementy takie jak choinki, gwiazdki, Mikołaje itp. miały cechy utworów chronionych prawami autorskimi, zaś sam pomysł nie jest objęty ochroną.

W piśmie z 23 czerwca 2015 r. spółka (...) o ile zgodziła się, że sama koncepcja tego rodzaju tradycyjnych ozdób nie jest objęta ochroną prawnoautorską, to jednak spółka (...) zaoferowała i sprzedała Gminie Miasto Ś. identyczne ozdoby, jak ozdoby oferowane przez spółkę (...).

W odpowiedzi - w piśmie z 15 lipca 2015 r. - spółka (...) podtrzymała swoje stanowisko i oświadczyła, że równie dobrze to ona mogłaby zarzucić spółce (...) naśladowanie wyrobów spółki (...) i naruszanie jej praw autorskich. Wskazała też, że aktualnie oferowane przez nią wyroby prezentowane są na stronie internetowej .. (...)

Przed dniem 25 maja 2015 r. spółka (...) nie zarzucała spółce (...), aby oferowane przez nią dekoracje charakteryzowały się podobieństwem do dekoracji oferowanych przez spółkę (...).

Pracownicy spółki (...) A. D., O. T. i T. W. - już po zawiązaniu się sporu między ich pracodawcą, a spółką (...) i Gminą Miasto Ś. - podpisali na prośbę spółki (...) datowane na 2 kwietnia 2015 r. oświadczenia, zgodnie z którymi byli twórcami poszczególnych ozdób oferowanych przez spółkę (...): i tak:

- A. D. podpisał oświadczenie, że w wykonaniu swoich obowiązków pracowniczych, w ramach zatrudnienia w (...) G. P., T. P. Sp. j. z siedzibą w R., w 2010 r. stworzył wzór dekoracji świetlnej pod nazwą F. (...) zgodnie z przedstawionym w oświadczeniu obrazem, nadto oświadczył, że utwór ten został opracowany samodzielnie i nie stanowi kopii, powielenia, bądź jakiegokolwiek formy bezprawnego zapożyczenia utworów, do których prawa autorskie przysługują podmiotom trzecim: "

- O. T. podpisała oświadczenia, że:

a) w wykonaniu swoich obowiązków pracowniczych, w ramach zatrudnienia w (...) G. P., T. P. Sp. j. z siedzibą w R., w 2009 r. stworzyła wzór dekoracji świetlnej pod nazwą Sanie Światłne Królowej Śniegu 3D, zgodnie z przedstawionym w oświadczeniu obrazem,

b) w wykonaniu swoich obowiązków pracowniczych, w ramach zatrudnienia w (...) G. P., T. P. Sp. j. z siedzibą w P., w 2011 r. stworzyła wzór dekoracji świetlnej pod nazwą Bajkowy Świerk, zgodnie z przedstawionym w oświadczeniu obrazem,

nadto oświadczyła, że utwory te zostały opracowane samodzielnie i nie stanowią kopii, powielenia, bądź jakiegokolwiek formy bezprawnego zapożyczenia utworów, do których prawa autorskie przysługują podmiotom trzecim;

- T. W. podpisał oświadczenia, że:

a) w wykonaniu swoich obowiązków pracowniczych, w ramach zatrudnienia w (...) G. P., T. P. Sp. j. z siedzibą w P., w 2011 r. stworzył wzór dekoracji świetlnej pod nazwą Oszroniona Gałązka, zgodnie z przedstawionym w oświadczeniu obrazem,

b)w wykonaniu swoich obowiązków pracowniczych, w ramach zatrudnienia w (...) G.P., T.P. Sp. j. z siedzibą w R., w 2010 r. stworzył wzór dekoracji świetlnej pod nazwą Fontanna Pałacowa 3D, zgodnie z przedstawionym w oświadczeniu obrazem,

nadto oświadczył, że utwory te zostały opracowane samodzielnie i nie stanowią kopii, powielenia, bądź jakiegokolwiek formy bezprawnego zapożyczenia utworów, do których prawa autorskie przysługują podmiotom trzecim.

Obrazy przedmiotów, których dotyczy oświadczenia A. D., O. T. i T. W. są niskiej jakości i niewyraźne, jednakże pozwalają na ich powiązanie z wizualizacjami ozdób zaoferowanych przez spółkę (...)Gminie Miasto, Ś. w odpowiedzi, na zapytanie ofertowe, i tak:

- F. (...) odpowiada dekoracji latarniowej ID (...),
- Sanie Światłne Królowej Śniegu 3D odpowiadają wolnostojącej dekoracji 3D ID (...)
- Bajkowy Świerk odpowiada dekoracji latarniowej ID (...),
- Oszroniona Gałązka odpowiada dekoracji latarniowej ID (...),
- Fontanna Pałacowa 3D odpowiada fontannie świetlnej ID (...).

Niektóre wzory przedstawione w ramach ofert spółek (...) Gminie Miasto Ś. są tożsame.

Wzór ozdoby w kształcie fontanny świetlnej oferowanej przez spółkę (...) pod numerem ID (...) jest tożsamy z wzorem ozdoby oferowanej przez spółkę (...) pod numerem (...), w szczególności co do sześciokątnej podstawy i górnej niecki, z której „wylewa się” światło imitujące wodę, jak i kąta, pod jakim światło to „się wylewa” z obu niecek (dolnej okrągłej i górnej sześciokątnej).

Od obu tych wzorów wyraźnie różny jest wzór ozdoby w kształcie fontanny oferowanej przez spółkę (...) pod numerem (...). której obie niecki są okrągłe, podobnie jak podstawa, pod innym kątem „wylewa się” światło imitujące wodę, jak też inny jest kolor „wody” (niebieski).

Wzór ozdoby w kształcie sań świetlnych oferowanej przez spółkę (...) pod numerem ID (...) jest tożsamy z wzorem ozdoby oferowanej przez spółkę (...) pod numerem (...). tak co do ogólnego kształtu „zawijasów”, jak i charakterystycznych łuków wieńczących oparcie.

Oba te wzory są natomiast wyraźnie różne od pozostałych dwóch ozdób w kształcie sań ((...) 1 (...)), oferowanych przez spółkę (...), w szczególności wzoru ozdoby oferowanej pod numerem (...), która tak co do "zawijasów" ramy sań, podłokietników, jak i kształtu łuków wieńczących oparcie, nadto wzór (...) posiada charakterystyczne zawijane „uchwyty” z tyłu, których to sanie oznaczone numerem (...), czy ID (...) nie posiadają.

Wzór ozdoby w kształcie pochylonej choinki oferowany przez spółkę (...) pod numerem ID (...) jest tożsamy z wzorem ozdoby oferowanej przez spółkę (...) pod numerem (...). obie mają identyczny kształt pnia. identyczny kąt pochylenia, oraz identyczne krzywizny „gałęzi” choinki, obie też wypełnione są punktami świetlnymi dzięki zastosowaniu poziomego okablowania.

Wzór ozdoby w kształcie przestrzennej choinki oferowany przez spółkę (...) pod numerem ID (...) jest podobny do wzoru ozdoby oferowanej przez spółkę (...) pod numerem (...), obie zbudowane są jako ustawione jedna na drugiej trzy bryły w kształcie ściętych stożków, wypełnione punktami świetlnymi i zwieńczone dwiema pięcioramiennymi gwiazdami. Rysunki tych wzorów różnią się między sobą kształtem podstaw stożków, które w przypadku wzoru spółki (...) mają kształt regularnych ósemek, a w przypadku wzoru spółki (...) ósemek o mniej regularnych kształtach, dodatkowo wzór spółki (...) Z prawej strony posiada dodatkową linię oznaczającą kształt choinki, która przecina pola wytyczone przez "ósemki", czego nie posiada rysunek spółki (...). Oba rysunki różnią się również przedstawieniem

gwiazdy wieńczącej choinkę, który w przypadku wzoru spółki (...) nie posiada narysowanego połączenia z górnym stożkiem, w przeciwieństwie do rysunku wzoru spółki (...).

Wzór ozdoby w kształcie gałązki ze śnieżynką oferowany przez spółkę (...) pod numerem ID (...) nie jest tożsamy z wzorem ozdoby oferowanej przez spółkę (...) pod numerem (...). Oba wzory mają kształt gałązki zwieńczonej fragmentem gwiazdki czy też śnieżynki, jednakże gałązka spółki (...) przechylona jest w prawą stronę, natomiast gałązka spółki (...) przechylona jest w lewą stronę. Istotne różnice występują w zakresie wieńczącej gałązki motywu śnieżynki, tak w miejscach zakończeń ramion śnieżynki, jak i w miejscu ich zbiegania się (w szczególności występuje istotna różnica w kształcie połowy płatka śniegu - wzór (...) wykorzystuje motyw połowy płatka śniegu, którego 3 ramiona mają kształt ostro zakończonych gałązek z dwoma trójkątami w środku, natomiast wzór II (...) wykorzystuje motyw połowy płatka śniegu, którego 3 ramiona mają kształt gałązek łagodnie zakończonych kształtem geometrycznym - którego poprzedni wzór nie zawiera).

Wyżej wskazane, oferowane przez spółkę (...) i spółkę (...) ozdoby, nieznacznie różnią się co do ilości punktów świetlnych i mocy.

W tak opisanych uwarunkowaniach faktycznych Sąd Okręgowy uznał powództwo za uzasadnione jedynie w niewielkiej części. Podstawę prawną roszczeń opisanych w punktach 1 i 2 stanowił art. 79 ust. 1 pkt 1 u.p.a.p.p., roszczeń z punktów 3 i 4 - art. 79 ust. 4 u.p.a.p.p., zaś z punktu 5 - art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b u.p.a.p.p. (z uwzględnieniem skutków wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 23 czerwca 2015 r., SK 32/14).

Tytułem uwag wstępnych, dokonując wykładni przepisów u.p.a.p. Sąd Okręgowy wskazał, że na uprawnionej (powódce) spoczywał obowiązek wykazania dwóch przesłanek: legitymacji czynnej do dochodzenia ochrony przez co należy rozumieć przysługiwanie powódce autorskich praw majątkowych oraz faktu naruszenia tych praw, przy czym zakres kognicji Sądu ograniczony był granicami powództwa, stosownie do art. 321 § 1 k.p.c. Zwrócił nadto uwagę na potrzebę rozróżnienia między "oryginałem utworu" oraz "egzemplarzem utworu", gdyż zgodnie z art. 52 u.p.a.p.p. jeżeli umowa nie stanowi inaczej, przeniesienie własności egzemplarza utworu nie powoduje przejścia autorskich praw majątkowych do utworu. Na tle rozpoznawanej sprawy rozróżnienie to jest o tyle ważne, że roszczenie wobec gminy z pkt 1 dotyczy egzemplarzy utworu (konkretnych dekoracji świątecznych nabytych przez gminę), z kolei roszczenie wobec spółki (...) z pkt 2 dotyczy oryginału utworu, wobec którego powódka używa pojęcia "wzór", odnoszącego się do rysunków przedstawionych w ofercie. W tym przypadku "wzór" jest przez powódkę postrzegany jako podlegający ochronie utwór, na którego podstawie tworzone są - również podlegające ochronie - kolejne egzemplarze utworu.

Już tylko w oparciu o te wstępne uwagi Sąd Okręgowy uznał, że powództwo podlegało oddaleniu: w stosunku do pozwanej gminy w zakresie roszczeń opisanych wyżej w punkcie 1 lit. d (fontanna), a w stosunku do pozwanej spółki w zakresie roszczeń opisanych wyżej w punkcie 2 lit. c i d (sanie i fontanna), albowiem powódka nie przedstawiła żadnych dowodów, ani nawet twierdzeń, że przysługują jej jakiegokolwiek prawa autorskie do wymienionych w tych punktach żądania utworów. Powódka wykazała co prawda w tym zakresie tożsamość między oferowanymi przez nią wzorami, a wzorami znajdującymi się w ofercie spółki (...), tym niemniej żądanie pozwu dotyczyło innych wzorów niż te, które posiadały cechę tożsamości, co wobec zakazu orzekania ponad żądanie pozwu wynikającego z art. 321 § 1 k.p.c., samoistnie uniemożliwiało uwzględnienie powództwa w tym zakresie.

Sąd Okręgowy wskazał w dalszej kolejności, że analiza zasadności roszczeń powódki wobec pozwanej spółki (...) i gminy, dotyczących pozostałych trzech wzorów, wymagała uprzedniego ustalenia, czy wzory zaprezentowane przez strony jak i sporne przedmioty, które po wytworzeniu wg tych wzorów zostały publicznie wyeksponowane przez pozwaną gminę, w ogóle są utworami w rozumieniu prawa autorskiego art. 1 ust. 1 u.p.a.p.p. i korzystają z ochrony prawnoautorskiej. W oparciu o szczegółowo przedstawione poglądy prawne w zakresie wykładni pojęcia „utworu” w rozumieniu przepisów tej ustawy, Sąd ten uznał, że wzory te są wynikiem ludzkiej działalności oraz procesu intelektualnego ich twórców. Co się zaś tyczy trzeciej koniecznej przesłanki uznania ich za utwory, a mianowicie cechy indywidualnego charakteru, tj. posiadania osobistego piętna nadanego przez twórcę zważył, że w znacznej mierze wzory te uwarunkowane były ideami (tradycjami) obecnymi w kulturze od wielu lat, takimi jak sama idea ozdób

bożonarodzeniowych, idea choinki, idea sań, idea gałązki ze śnieżynką i w tym zakresie zdecydowanie nie sposób uznać, ażeby można było uznać, że noszą one indywidualne piętno swoich twórców. Biorąc natomiast pod uwagę, że zaoferowane gminie przedmioty zamówienia musiały spełniać wymogi zamawiającej je pozwanej gminy, toteż tego indywidualnego charakteru pozbawione są one także w zakresie, w jakim ich kształt, rozmiary, czy inne cechy zostały zdeterminowane sformułowanymi przez pozwaną gminę oczekiwaniami zawartymi w zapytaniu ofertowym. Indywidualny charakter mógł zatem dotyczyć jedynie pozostałych elementów. W ocenie Sądu Okręgowego, z wyjątkiem wzorów oznaczonych przez powódkę nr ID (...), a przez pozwaną spółkę nr (...) (dekoracja latarniowa przestrzenna w kształcie choinki zwieńczonej podwójną gwiazdą pięcioramienną), wzory te mają na tyle indywidualny charakter, aby można było uznać je za utwory i w zakresie w jakim spełniają wszystkie trzy przesłanki z art. 1 ust. 1 u.p.a.p.p. przyznać im ochronę prawnoautorską. Co się zaś tyczy wzorów o numerach ID (...) i (...), Sąd I instancji uznał je za przykład utworu paralelnego, tj. takiego, którego kilkukrotne powstanie jest możliwe w procesie niezależnym, odrębnym, w którym nie dochodzi do zawłaszczenia cudzego utworu, a mimo tego występuje przypadkowa zbieżność pomysłu, środków artystycznych, ujęcia tematu. Wzór "choinki zwieńczonej podwójną gwiazdą pięcioramienną", jest tak prosty i pozbawione cech indywidualnych – zwłaszcza w kontekście warunków narzuconych przez pozwaną Gminę - że oba wzory mogły niezależnie od siebie powstać jako dzieła różnych osób. Stanowiło to zasadniczą podstawę oddalenia powództwa w zakresie żądań kierowanych do pozwanej spółki z pkt 2 lit. a pozwu oraz wobec pozwanej gminy z pkt 1 lit. a pozwu.

W przypadku wzoru gałązki zwieńczonej śnieżynką wystarczającą (choć nie jedyną) podstawą oddalenia powództwa-w zakresie żądań kierowanych do pozwanej spółki z pkt 2 lit. e pozwu oraz wobec pozwanej gminy z pkt 1 lit. e pozwu jest natomiast brak tożsamości wzoru pozwanej spółki, oraz kupionej przez gminę dekoracji wytworzonej na podstawie tego wzoru, z wzorem powódki (oba wzory mają kształt gałązki zwieńczonej fragmentem gwiazdki czy też śnieżynki, jednakże gałązka (...) przechylona jest w prawą stronę, natomiast gałązka ID (...) przechylona jest w lewą stronę; istotne różnice występują w zakresie wieńczącego gałązkę motywu śnieżynki, tak w miejscach zakończeń ramion śnieżynki, jak i w miejscu ich zbiegania się; w szczególności występuje istotna różnica w kształcie połowy płatka śniegu - wzór (...) wykorzystuje motyw połowy płatka śniegu, którego 3 ramiona mają kształt ostro zakończonych gałązek z dwoma trójkątami w środku, natomiast wzór ID (...) wykorzystuje motyw połowy płatka śniegu, którego 3 ramiona mają kształt gałązek łagodnie zakończonych kształtem geometrycznym -którego poprzedni wzór nie zawiera.

Tym samym, jedynym wzorem, który zdaniem Sądu Okręgowego spełnia łącznie następujące przesłanki: 1) stanowi utwór, 2) jest tożsamy w przypadku wzoru powódki oraz wzoru pozwanej objętego żądaniem pozwu, 3) co do którego przyznaje się tylko jeden twórca (świadek O. T., A. P. odciął się bowiem od tego wzoru), jest wzór przechylonego świerku, w ofercie powódki oznaczony nr ID (...), a w ofercie pozwanej - nr (...) (żądanie z pkt 2 lit. b pozwu wobec pozwanej spółki oraz z pkt 1 lit. b pozwu wobec pozwanej gminy).

W dalszej kolejności Sąd I instancji zbadał, czy powódce występującej wobec pozwanych z roszczeniami opartymi na art. 79 ust. 1 pkt 1 i 3 lit. b oraz ust. 4 u.p.a.p.p. przysługuje w tym zakresie legitymacja czynna. W jego ocenie powódka udowodniła, powołując w charakterze świadków O. T., T. W. i A. D., że przyjęła od swoich - jako swoich pracowników (w rozumieniu art. 12 ust. 1 u.p.a.p.p.) - następujące, będące utworami stworzone przez nich wzory: przechylony świerk nr 1D (...) (wzór tożsamy ze wzorem oferowanym przez pozwaną nr (...) i jednocześnie objęty żądaniem pozwu), sanie nr 1D (...) (tożsame z wzorem pozwanej (...) nieobjętym żądaniem pozwu wobec spółki (...)), fontanna nr ID (...) (tożsama z wzorem pozwanej (...) nieobjętym żądaniem pozwu), gałązka zwieńczona śnieżynką nr ID (...) (wzór ten jest jednak inny od wzoru oferowanego przez pozwaną nr (...)).

Wniosku tego rodzaju nie można natomiast wyprowadzić w odniesieniu do objętych żądaniem pozwu wzorów "choinki zwieńczonej podwójną gwiazdą pięcioramienną" (ID (...) oraz (...)) jak i "gałązki zwieńczonej śnieżynką" ((...) oraz ID (...)) i to niezależnie od tego, że pierwszy z tych wzorów nie może być uznany za utwór, a drugi nie jest tożsamy - jak wyżej wskazano -z wzorem powódki oznaczony numerem ID (...). Pozwana spółka (...) przedstawiła bowiem dowody przeciwne, wskazujące na to, że wątpliwe - a tym samym nieudowodnione - są twierdzenia powódki o autorstwie tych wzorów (wg jej zamysłu udowodnione zeznaniami świadków oraz ich pisemnymi oświadczeniami). Do autorstwa "choinki zwieńczonej podwójną gwiazdą pięcioramienną" (nie będącej utworem) przyznaje się dwóch świadków: A.

P. i A. D., do autorstwa "gałązki zwieńczonej śnieżynką" (przy czym każda jest inna) przyznaje się również dwóch świadków: A. P. i T. W.. Nie ma żadnych podstaw aby przyjąć, że moc dowodowa zeznań któregośkolwiek z tych świadków, w rozumieniu art. 233 § 1 k.p.c, jest większa od mocy dowodowej z zeznań świadka przedstawiającego relacje przeciwne. Co więcej wzór "choinki zwieńczonej podwójną gwiazdą pięcioramienną" znajduje się w złożonych do akt sprawy stronach z katalogów obu spółek, natomiast wzoru "gałązki zwieńczonej śnieżynką" nie ma w katalogu żadnej ze spółek. Po przedstawieniu przez pozwaną dowodów przeciwnych powódka winna wykazać dalszą aktywność dowodową, zmierzającą do wykazania, że autorem tych wzorów, do których przyznaje się dwóch świadków, był właśnie świadek powódki (a nie A. P.). takiej aktywności powódka jednak nie wykazała. Za "dowód główny" w tym zakresie powódka uważała dokumenty prywatne (art. 245 k.p.c.) w postaci podpisanych przez swoich pracowników oświadczeń datowanych na dzień 2 kwietnia 2015 r. oraz zeznania tych właśnie osób w charakterze świadków (art. 258 k.p.c), tj. T. W., O. T. i A. D.. Co istotne świadkowie ci, jako pracownicy powódki - wedle swoich zeznań pozostający w dacie zeznawania nadal z powódką w stosunku pracy - przyznali, że podpisali wskazane oświadczenia, przygotowane przez powódkę dla każdego świadka w identycznej treści i datowane na dzień 2 kwietnia 2015 r.. przy czym jednocześnie wskazali, że oświadczenia te zostały złożone, ponieważ powódka się do nich o to zwróciła już po tym, jak między stronami pojawił się spór (np. T. W. wskazał, że prosiła go o to asystentka zarządu) - co jednocześnie podaje w wątpliwość wskazaną na nich datę 2 kwietnia 2015 r. jako datę podpisania tych oświadczeń, gdyż spór między powódką a pozwanymi zawiązuje się dopiero na przełomie maja i czerwca 2015 r. (po skierowaniu przez powódkę do pozwanej gminy pisma z 25 maja 2015 r. zatytułowanego „Wezwanie do usunięcia skutków naruszenia majątkowych praw autorskich” oraz odpowiedzi na to pismo udzielonej przez pozwaną spółkę). Ponadto świadkowie ci dobrze wiedzieli o trwającym między stronami procesie oraz o jego przedmiocie. Okoliczności te spowodowały znaczące obniżenie wiarygodności i mocy dowodowej oświadczeń datowanych na dzień 2 kwietnia 2015 r., natomiast sam fakt zwrócenia się przez powódkę jeszcze przed wytoczeniem pozwu w niniejszej sprawie do swoich pracowników o złożenie stosownych oświadczeń obniża wiarygodność i moc dowodową zeznań tych pracowników, zostali oni bowiem przez swojego pracodawcę (podmiot od którego pozostają w stosunku zależności) ukierunkowani poprzez przedstawienie im gotowych, pisemnych oświadczeń, wymagających jedynie ich podpisów. Zeznania tych świadków były więc ukierunkowane, pozbawione waloru swobodnej, niesugerowanej wypowiedzi (takiego ukierunkowania pozbawione były natomiast zeznania A. P.). Podkreślił, że powódka - jako podmiot profesjonalny, prowadzący działalność w zakresie projektowania, produkcji i sprzedaży ozdób bożonarodzeniowych - miała realną szansę wykazania dalszej aktywności dowodowej, zmierzającej do wykazania, że wyłącznymi autorami omawianych wzorów ("choinki zwieńczonej podwójną gwiazdą pięcioramienną" i "gałązki zwieńczonej śnieżynką") byli jej pracownicy, a nie przyznający się również do ich autorstwa A. P.. Przykładowo powódka mogła przedstawić dowody w postaci archiwalnych katalogów by wykazać, że dana ozdoba pojawiła się w jej ofercie przed pojawieniem się w ofercie pozwanej spółki (co wciąż nie byłoby niezbitym dowodem, lecz mogłoby być dowodem wystarczającym w połączeniu z zeznaniami świadków w przypadku, gdyby pozwana spółka nie zdołała przedstawić katalogów wcześniejszych zawierających te ozdoby). Za najistotniejszy w takim przypadku środek dowodowy - acz nieprzywołany przez powódkę - można zaś byłoby uznać dokumentację projektową spornych ozdób, w szczególności w postaci plików źródłowych, czy szkiców, jeżeli ozdoby byłyby pierwotnie projektowane bez użycia komputerów.

Konkludując tą część rozważań Sąd Okręgowy wskazał, że powództwo podlegało oddaleniu w zakresie roszczeń dotyczących wzoru "choinki zwieńczonej podwójną gwiazdą pięcioramienną" (żądanie z punktu 1 lit. a i 2 lit. a) z dwóch powodów: po pierwsze wzór ten nie jest utworem, po drugie powódka nie udowodniła, że przysługują jej prawa autorskie do tego wzoru (przyznaje się bowiem do niego również współpracujący z pozwaną A. P., a po przedstawieniu dowodów przeciwnych powódka nie przedstawiła dalszych dowodów, potwierdzających jej twierdzenia). Powództwo podlegało także oddaleniu w zakresie roszczeń dotyczących wzoru "gałązki zwieńczonej śnieżynką" (żądanie z punktu 1 lit. e i 2 lit. e) również z dwóch powodów: po pierwsze objęty żądaniem pozwu wzór (...) nie jest tożsamy z wzorem, do którego powódka posiada prawa autorskie (ID (...)), po drugie powódka nie udowodniła, że przysługują jej prawa autorskie do objętego żądaniem pozwu wzoru (...) (do wzoru gałązki przyznaje się bowiem, współpracujący z pozwaną A. P., a po przedstawieniu dowodów przeciwnych powódka nie przedstawiła dalszych dowodów, potwierdzających jej twierdzenia).

W konsekwencji zasadność powództwa mogła być rozważana już tylko w zakresie, w którym żądania powódki dotyczyły wzoru pozwanej, obejmującego przechylony świerk nr (...) (wzór tożsamy ze wzorem powódki nr ID (...)) - żądanie z punktu 1 lit. b i 2 lit. b pozwu. Nawiązując do omówionego rozróżnienia między "oryginałem utworu" oraz "egzemplarzem utworu", Sąd Okręgowy w kontekście art. 52 ust. 1 u.p.a.p.p. wskazał, że spółka (...) sprzedała gminie jedynie umówioną ilość egzemplarzy konkretnych dekoracji świątecznych, wytworzonych wg określonych wzorów, a przedmiotem umowy nie było przeniesienie na gminę autorskich praw majątkowych do tych wzorów. Gmina nabyła zatem własność rzeczy ruchomych - dekoracji świątecznych, w określonej umową i fakturą ilości egzemplarzy. Zawierając umowę gmina pozostawała w dobrej wierze co do przysługiwania spółce (...) autorskich praw majątkowych do wzorów dekoracji świątecznych, w oparciu o które wykonane zostały zakupione przez gminę dekoracje. Pozwana gmina w zapytaniu ofertowym zastrzegła, że przedmiotem zamówienia jest sprzedaż i dostawa (transport) dekoracji świątecznych (rzeczy ruchomych). Wymagane więc było jedynie to, aby oferent był producentem dekoracji świątecznych, nie musiał być natomiast twórcą wzorów tych dekoracji, mógł bowiem produkować te dekoracje w oparciu o zawartą z twórcą tych wzorów umowę przeniesienia autorskich praw majątkowych bądź umowę o korzystanie z utworu (licencja). Zapytanie ofertowe nie wymagało przy tym, ażeby oferowane gminie ozdoby były stworzone specjalnie dla niej (w rozumieniu: na wyłączność). Dlatego też nawet w sytuacji, gdyby pracownicy gminy, dokonujący oceny ofert, dostrzegli tożsamość niektórych wzorów powódki i pozwanej spółki (...), nie było podstaw aby powzieli wątpliwość, że pozwanej spółce (czy też spółce powodowej) nie przysługują autorskie prawa majątkowe do wzorów dekoracji świątecznych przedstawionych w ofercie, prawa te mogły zostać bowiem nabyte w drodze umowy licencyjnej, tak przez spółkę (...) od spółki (...), jak i przez spółkę (...) od spółki (...) (ewentualnie przez każdą z tych spółek od osoby trzeciej). W konsekwencji takie same dekoracje, wytwarzane wg tych samych wzorów, mogły być zgodnie z prawem sprzedawane zarówno przez (...), jak i przez (...). Co więcej nie tylko zapytanie ofertowe gminy nie zawiera zastrzeżenia, że oferent ma być twórcą wzorów tych dekoracji, ale także powódka w swojej ofercie w żadnym miejscu -co należy podkreślić - nie oświadczyła, że tylko jej przysługują autorskie prawa majątkowe do wzorów oferowanych dekoracji świątecznych. Tym samym nie sposób pracownikom gminy przypisać złej wiary co do przysługiwania spółce (...) autorskich praw majątkowych do wzorów dekoracji świątecznych, w oparciu o które wykonane zostały dekoracje zakupione ostatecznie przez gminę.

W kontekście tych uwarunkowań Sąd I instancji uznał, że na mocy umowy z 5 listopada 2014 r. Gmina Miasto Ś. nabyła własność wymienionych w umowie egzemplarzy dekoracji świątecznych (rzeczy ruchomych w ilości 11 sztuk), które pozwana spółka (...) wytworzyła i dostarczyła gminie, przenosząc na gminę - pozostającą w dobrej wierze co do istnienia po stronie pozwanej (...) autorskich praw majątkowych do wzorów dekoracji - posiadanie tych rzeczy. Zastosowanie znajduje zatem art. 32 ust. 1 u.p.a.p.p., zgodnie z którym właściciel egzemplarza utworu plastycznego może go wystawiać publicznie, jeżeli nie łączy się z tym osiągnięcie korzyści majątkowych. W okolicznościach rozpoznawanej sprawy Gmina Miasto Ś., która nabyła własność egzemplarzy dekoracji, wystawiała je publicznie nie osiągając z tego tytułu żadnych korzyści majątkowych (dowodów, ani nawet twierdzeń na osiągnięcie takich korzyści przez gminę strona powodowa nie przedłożyła). W tym stanie rzeczy powództwo skierowane przeciwko Gminie Miasto Ś. podlegało oddaleniu zarówno co do całego żądania niepieniężnego, zgłoszonego w pkt 1 pozwu, jak i co do żądania o zapłatę, zgłoszonego w pkt 4 pozwu (niezależnie od innych, omówionych wyżej podstaw do oddalenia powództwa wobec poszczególnych ozdób).

Za uzasadnione Sąd I instancji uznał powództwo w zakresie żądania niepieniężnego wobec spółki (...), dotyczącego wzoru obejmującego przechylony świerk nr (...) (wzór tożsamy ze wzorem powódki nr II) (...) - żądanie z punktu 2 lit. b pozwu, bowiem powódka wykazała, iż przysługują jej autorskie prawa majątkowe do tego wzoru.

Roszczenia z pkt 3 pozwu powódka poprzedziła wnioskiem o udzielenie informacji na temat liczby egzemplarzy elementów dekoracyjnych opisanych w pkt. 2 pozwu, które zostały już przez pozwaną spółkę (...) wyprodukowane oraz przekazane do korzystania, bądź sprzedane na rzecz osób trzecich innych niż pozwana Gmina Miasto Ś., wraz ze wskazaniem miejsca ich przechowywania i danych nabywców tych dekoracji (na podstawie art. 80 ust. 1 pkt 2 u.p.a.p.p.). Wniosek ten, jako niezasadny, został oddalony prawomocnym postanowieniem z 31 marca 2016 r., z przyczyn szczegółowo opisanych w jego uzasadnieniu, co samoistnie czyniło roszczenia o wycofanie z obrotu oraz

o zniszczenie egzemplarzy dekoracji wytworzonych wg określonych wzorów bezzasadnym, czego świadomość – jak wynika z konstrukcji tego roszczenia – zdawała się mieć sama powódka.

W zakresie roszczenia o zapłatę kwoty 30.471,75 zł, którego podstawą prawną jest art. 79 ust. 1 pkt 3 b u.p.a.p.p. Sąd Okręgowy uznał, że podlega ono oddaleniu bowiem powódka nie wykazała wysokości przysługującego jej na tej podstawie roszczenia. Zgodnie z tym przepisem powódce przysługiwałaby suma pieniężna w wysokości dwukrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że kwota 15.235,87 zł (tj. jedna trzecia ceny ofertowej powódki netto za wyprodukowanie 11 ozdób) stanowi należne powódce wynagrodzenie za udzielenie praw "do ekspozycji" wszystkich egzemplarzy utworów opisanych pozwem (całego zamówienia, obejmującego 11 ozdób), w warunkach opisanych w zapytaniu ofertowym pozwanej gminy. Powódka domaga się w oparciu o wskazany wyżej przepis dwukrotności tego wynagrodzenia.

Po pierwsze przedstawione przez powódkę twierdzenia nie wskazują jednak jaka część tej kwoty odnosi się do ekspozycji trzech egzemplarzy (trzech ozdób) wytworzonych według jedynego objętego żądaniem pozwu wzoru, co do którego powódka wykazała naruszenie jej autorskich praw majątkowych, to jest trzech egzemplarzy ozdób wytworzonych według wzoru pochyłonego świerku.

Po drugie wskazane przez powódkę wynagrodzenie w ogóle nie stanowi wynagrodzenia opisanego art. 79 ust. 1 pkt 3 b u.p.a.p.p. w przepisie tym jest bowiem mowa o "wynagrodzeniu, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu". W judykaturze wskazuje się, że "wynagrodzenie stosowne" w rozumieniu art. 79 ust. 1 pkt 3 b u.p.a.p.p., to takie wynagrodzenie, jakie otrzymałby autor gdyby osoba, która naruszyła jego prawa majątkowe, zawarła z nim umowę o korzystanie z utworu w zakresie dokonanego naruszenia. Tymczasem powódka wskazała wysokość "wynagrodzenia za udzielenie praw do ekspozycji wszystkich egzemplarzy utworów opisanych pozwem, w warunkach opisanych w zapytaniu ofertowym pozwanej gminy". Jak już wyżej wskazano, zgodnie z art. 32 u.p.a.p.p. właściciel egzemplarza utworu plastycznego (w tym przypadku gmina) może go wystawiać publicznie, jeżeli nie łączy się z tym osiąganie korzyści majątkowych. W zapytaniu ofertowym gminy nie było mowy o tym, ażeby ekspozycja utworów łączyła się z osiąganiem przez gminę jakichkolwiek korzyści majątkowych, tym samym wskazane przez powódkę "wynagrodzenie za udzielenie praw do ekspozycji wszystkich egzemplarzy utworów opisanych pozwem, w warunkach opisanych w zapytaniu ofertowym pozwanej gminy" nie może wyrażać się kwotą 15.235,87 zł. Wynika to stąd, że poprzez samo nabycie własności egzemplarzy utworów jego właściciel, nawet jeżeli nie posiada autorskich praw majątkowych do utworu (wzoru), może - bez uiszczania twórcy jakiegokolwiek wynagrodzenia - będące przedmiotem jego własności egzemplarze wykorzystać poprzez publiczną eksploatację, nie połączoną z osiąganiem korzyści majątkowych. Wskazane przez powódkę "wynagrodzenie za udzielenie praw do ekspozycji wszystkich egzemplarzy utworów opisanych pozwem, w warunkach opisanych w zapytaniu ofertowym pozwanej gminy" nie jest więc wynagrodzeniem, jakie otrzymałby autor, gdyby osoba, która naruszyła jego prawa majątkowe, zawarła z nim umowę o korzystanie z utworu w zakresie dokonanego naruszenia. Korzystanie przez gminę z egzemplarzy utworów (rzeczy w ilości 11 ozdób), będących jej własnością i w sposób opisany w zapytaniu ofertowym., jest bowiem z mocy ustawy nieodpłatne.

Powódka na gruncie art. 79 ust. 1 pkt 3 b u.p.a.p.p. i w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy powinna wskazać wysokość wynagrodzenia za udostępnienie pozwanej spółce (...) licencji do korzystania z utworu w postaci wzoru przechyłego świerka, na polu eksploatacji obejmującym zwielokrotnianie utworu, tj. wytwarzanie określoną techniką egzemplarzy utworu oraz w zakresie obrotu egzemplarzami, na których utwór utrwalono. Co do wysokości tak rozumianego wynagrodzenia powódka nie przedstawiła w uzasadnieniu pozwu i w dalszym toku procesu nawet żadnych twierdzeń.

W zakresie oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów osobowych Sąd Okręgowy wskazał, że A. P., K. W., D. Ł. i J. K. (1) były o tyle wiarygodne, że świadkowie ci, choć związani ze stronami pozwanymi, nie byli wcześniej szczegółowo

informowani o toczącym się procesie, a także pewnych okoliczności szczegółowo nie pamiętali co - w końcowym rozrachunku - zwiększało ich wiarygodność, gdyż zrozumiałam jest, że ich pamięć mogła zatrzeć się po upływie niemal trzech lat od postępowania w przedmiocie udzielenia zamówienia publicznego, prowadzonego przez pozwaną gminę. Zeznania świadków - pracowników powódki w osobach T. W., O. T. i A. D. były o tyle mniej wiarygodne, że zostały poprzedzone informacją ze strony powódki (pracodawcy świadków) o zaistniałym sporze i prośbą o podpisanie oświadczeń, tj. dokumentów o treści przygotowanej przez powódkę, dla każdego świadka w identycznym brzmieniu, opatrzonych tą samą datą.

W ocenie Sądu Okręgowego w rozpoznawanej sprawie brak było podstaw do dopuszczenia dowodu z opinii biegłego w trybie art. 278 § 1 k.p.c. Powódka domagała się przeprowadzenia tego dowodu - zgłoszonego dopiero w piśmie procesowym z 22 maja 2017 r. - na okoliczność ustalenia stopnia podobieństwa dekoracji świątecznych (tj. egzemplarzy utworów - rzeczy ruchomych) wyprodukowanych i dostarczonych przez pozwaną spółkę (...) pozwanej gminie z wzorami dekoracji, do których autorskie prawa majątkowe posiada powódka, a także na okoliczność tego, czy działający niezależnie od siebie autorzy mogli w oparciu o opis dekoracji samodzielnie tworzyć wzory o ustalonym przez biegłego stopniu podobieństwa i czy stopień podobieństwa dekoracji świątecznych wyprodukowanych przez pozwaną może wynikać z przypadkowych inspiracji jednego z autorów pracą drugiego. Niezależnie od tego, że wnioski ten okazał się spóźniony w świetle art. 207 § 6 k.p.c., ustalenie okoliczności, dla których powódka powołała przeprowadzenie tego dowodu, w ogóle nie wymagało wiadomości specjalnych, a część z nich dodatkowo zmierzała - wbrew istocie tego dowodu - do ustalenia faktów o charakterze prawotwórczym. Nawet zaś gdyby biegły stwierdził (zgadzając się z postulatami powódki wyrażonymi przy formułowaniu tez dowodowych), iż działający niezależnie od siebie autorzy nie mogli samodzielnie tworzyć takich samych wzorów inspirując się pracą innego autora, to i tak brak jest powołanych przez powódkę dowodów wskazujących na to, iż w przypadku tych wzorów, do których przyznawało się dwóch świadków, to świadkowie powódki (A. D. i T. W.) jako pierwsi stworzyli sporne wzory i tym samym to A. P. wzorował się na rysunkach pracowników powódki, a nie odwrotnie.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 108 § 1 w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. z zastosowaniem zasady odpowiedzialności za wynik postępowania.

Apelację od tego wyroku wniosła powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa w P., zaskarżając go w części:

- oddalającej powództwo wobec pozwanej Gminy Miasto Ś., tj. objętej pkt I wyroku;
- oddalającej powództwo wobec pozwanej (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., tj. objętej pkt III wyroku, z wyłączeniem żądań zgłoszonych w pkt 2 lit. c) i
- d) pozwu;
- orzekającej o kosztach postępowania z zastosowaniem zasady odpowiedzialności za wynik postępowania przy założeniu, że powódka przegrała sprawę wobec Gminy Miasto Ś. w całości, tj. objętej pkt IV wyroku;
- orzekającej o kosztach postępowania w zakresie, w którym zastosowanie miała zasada odpowiedzialności za wynik postępowania przy założeniu że powódka przegrała sprawę wobec (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. w zakresie żądań z pkt 2 lit. a), c) -
- e) pozwu oraz co do żądań z pkt 3 i 4 pozwu, tj. objętej częścią pkt V wyroku.

Wyrokowi temu zarzuciła:

- naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

a) art. 233 § 1 k.p.c.:

- przez sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego w postaci załączonych do pozwu oświadczeń pracowników powódki datowanych na dzień 02 kwietnia 2015 roku, polegającą na poddaniu w wątpliwość prawdziwości tych oświadczeń, gdyż w ocenie sądu spór między powódką a pozwanymi zawiązał się dopiero na przełomie maja i czerwca, a zatem po dacie sporządzenia tych oświadczeń, co zgodnie ze stanowiskiem sądu spowodowało znaczące obniżenie wiarygodności i mocy dowodowej tych dowodów, a w konsekwencji uznanie za nieudowodnione, iż powódka nabyła majątkowe prawa autorskie do wzorów numer ID (...) i ID (...), podczas gdy zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego oczywistym jest, iż spór pomiędzy stronami musiał powstać przed dniem skierowania do pozwanej Gminy Miasto Ś. pisma z dnia 25 maja 2015 roku zatytułowanego „Wezwanie do usunięcia skutków naruszenia majątkowych praw autorskich”, albowiem pismo te było efektem wcześniejszej analizy dokonanych naruszeń oraz wewnętrznego postępowania wyjaśniającego powódki, w toku którego, na wypadek skierowania sporu na drogę sądową sporządzono ww. oświadczenia pracowników powódki,

- przez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego w postaci zeznań świadków T. W., O. T. i A. D. oraz dokonanie jego oceny z naruszeniem zasad logiki i doświadczenia życiowego, wyrażającego się w ustaleniu przez sąd pierwszej instancji, iż zeznania świadków powołanych przez powódkę były ukierunkowane, pozbawione waloru swobodnej, niesugerowanej wypowiedzi, ponieważ jeszcze przed wytoczeniem powództwa zostali oni ukierunkowani przez powódkę poprzez przedstawienie im gotowych, pisemnych oświadczeń, wymagających jedynie ich podpisów, co w ocenie sądu obniżyło wiarygodność i moc dowodową zeznań tych świadków, a w konsekwencji uznanie za nieudowodnione, iż powódka nabyła majątkowe prawa autorskie do wzorów numer ID (...) i ID (...) oraz ustalenia przez sąd, że takiego ukierunkowania pozbawione były zeznania A. P., podczas gdy pozwana (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. jeszcze przed złożeniem zeznań w sprawie przez A. P., w zażaleniu na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 31 maja 2016 roku, sygn. akt VIII GC 48/16 załączyła podobne oświadczenie A. P. z dnia 10 kwietnia 2016 roku, które również zostało przedstawione w gotowej formie, wymagającej jedynie podpisu tego świadka, co doprowadziło do wyprowadzenia przez sąd logicznie błędnego wniosku z ustalonych przez siebie okoliczności,

- przez wadliwą i naruszającą zasady doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego w zakresie ustalonych okoliczności bezspornych sprawy, iż wzór dekoracji świątecznej oznaczony przez powódkę numerem ID (...) nie jest tożsamy ze wzorem ozdoby oferowanej przez spółkę (...) oznaczoną numerem (...), ponieważ różnią się one pomiędzy sobą gałązką, która w przypadku wzoru ID (...) przechylona jest w lewą stronę, natomiast gałązka (...) przechylona jest w prawą stronę, podczas gdy przy uwzględnieniu zasady doświadczenia życiowego należało uznać, iż wzory te są tożsame w tym zakresie, co doprowadziło do oddalenia powództwa w zakresie żądań sformułowanych w pozwie w oparciu o te wzory,

- przez wadliwą i naruszającą zasady logicznego rozumowania ocenę materiału dowodowego w zakresie ustalenia, że wzór dekoracji świątecznej oznaczonej przez powódkę numerem ID (...) został wykonany w oparciu o szczegółowy opis przedmiotu zapytania ofertowego pozwanej Gminy Miasto Ś. (znak sprawy (...)) z października 2014 roku, a w konsekwencji błędne przyjęcie, iż wzór ten nie posiada cech zindywidualizowanej twórczości o której mowa w art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 04 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2006 r. nr 90 poz. 631 ze zm.), zwanej dalej „u.p.a.p.p.”, podczas gdy wzór o nazwie F. (...) odpowiadający dekoracji powódki o numerze ID (...) został stworzony przez A. D. w 2010 roku, co doprowadziło do wyprowadzenia przez sąd logicznie błędnego wniosku z ustalonych przez siebie okoliczności,

- przez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonania jego oceny z naruszeniem zasad doświadczenia życiowego w zakresie ustalenia, że egzemplarz dekoracji świątecznej wykonanej i dostarczonej pozwanej Gminie Miasta Ś. przez pozwaną (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w formie fontanny świetlnej objęty punktem 1 lit. d) pozwu została wykonany według wzoru numer (...), podczas gdy egzemplarz tej dekoracji został wykonany na podstawie wzoru numer (...), co doprowadziło do niesłusznego oddalenia powództwa w zakresie objętym punktem 1 lit. d) pozwu,

b) art. 322 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i niezasadzanie od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz powódki kwoty według własnego uznania sądu, pomimo przyjęcia przez ten sąd, iż roszczenie odszkodowawcze wobec pozwanej spółki (...) objęte pkt 4 pozwu jest uzasadnione co do zasady oraz wskazania przez powódkę w pozwie łącznej wysokości i sposobu obliczenia wysokości całego roszczenia zawartego w pkt 4 pozwu, co doprowadziło do oddalenia powództwa w tym zakresie;

c) 355 § 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i oddalenie dwóch żądań zawartych w pkt 3 pozwu, tj. o wycofanie z obrotu wzorów dekoracji opisanych w pkt 2 pozwu oraz zniszczenie egzemplarzy dekoracji wytworzonych w oparciu o te wzory, podczas gdy w zakresie tych żądań postępowanie winno zostać umorzony z uwagi na jego bezprzedmiotowość spowodowaną prawomocnym oddaleniem wniosku powódki zawartego w pkt 3 pozwu w przedmiocie udzielenia jej informacji na podstawie art. 80 ust. 1 pkt 2 u.p.a.p.p., zgodnie z wydanym w sprawie postanowieniem sądu I instancji z dnia 31 marca 2016 roku,

- naruszenie prawa materialnego, tj.

d) art. 1 ust. 1. u.p.a.p.p. przez jego niezastosowanie do ustalonego w sprawie stanu faktycznego, polegające na błędnym przyjęciu przez sąd, iż wzór dekoracji świątecznej o nazwie F. (...) oznaczonej przez powódkę nr ID (...) nie ma na tyle indywidualnego charakteru, aby można było go uznać za utwór w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.p.a.p.p.;

e) art. 32 ust. 1 u.p.a.p.p. przez niewłaściwe zastosowanie polegające na jego uwzględnieniu w ustalonym w sprawie stanie faktycznym, podczas gdy działanie pozwanej Gminy Miasto Ś. polegało na publicznym wystawianiu nabytych od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. dekoracji świątecznych, które zostały przez tą spółkę bezprawnie wytworzone i wprowadzone do obrotu, a ponadto łączyło się z osiągnięciem przez Gminę Miasto Ś. korzyści majątkowych, co w konsekwencji doprowadziło do oddalenia powództwa w całości w stosunku do pozwanej Gminy Miasto Ś.;

f) art. 79 ust. 1 u.p.a.p.p. przez jego niezastosowanie polegające na uznaniu, iż wzór ozdoby oznaczonej przez pozwaną spółkę (...) numerem (...) nie narusza autorskich praw majątkowych przysługujących powódce do wzoru dekoracji świątecznej o numerze ID (...), co skutkowało oddaleniem powództwa w zakresie żądań pozwu objętych ochroną prawnoautorską powódki ze wzoru numer ID (...).

Wskazując na te zarzuty, rozwinięte w uzasadnieniu apelacji, powódka wniosła o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku w części opisanej w pkt I, IV, V wyroku poprzez:

1. nakazanie pozwanej ad. 1 zaniechania naruszania majątkowych praw autorskich powódki poprzez zakazanie pozwanej ad. 1 korzystania, w tym publicznej ekspozycji, dekoracji świątecznych nabytych przez pozwaną ad. 1 w ramach przeprowadzonego przez nią postępowania o udzielenie zamówienia publicznego na realizację zadania pod nazwą „Świąteczne iluminacje świetlne na tereny zielone Gminy Miasto Ś.” w postaci:

a) dekoracji latarniowych przestrzennych w kształcie choinki zwieńczonej podwójną gwiazdą pięcioramienną,

b) dekoracji latarniowych w kształcie przechylonej choinki,

c) dekoracji przestrzennej w formie sań świetlnych Św. Mikołaja,

d) dekoracji przestrzennej w formie fontanny świetlnej,

e) dekoracji latarniowej z głównym motywem gałązki świątecznej z wieloma odgałęzieniami, zwieńczoną elementem dekoracyjnym w postaci śnieżynki,

2. nakazanie pozwanej ad. 2 zaniechania naruszania majątkowych praw autorskich powódki poprzez zakazanie pozwanej ad. 2 korzystania, w tym tworzenia kolejnych egzemplarzy dekoracji świątecznych, jak również udzielania

podmiotom trzecim praw do korzystania z tak wytworzonych dekoracji, w odniesieniu do dekoracji, których wzory przedstawione w ramach oferty złożonej pozwanej ad. 1 w związku z prowadzonym przez nią postępowaniem o udzielenie zamówienia publicznego na realizację zadania pod nazwą „Świąteczne iluminacje świetlne na tereny zielone Gminy Miasto Ś.”, opisane zostały jako:

a) Choinka 3D Ozdobna latarniowa (...),

b) Gałązka 2D Płaska ozdoba latarniowa (...),

3. zasądzenie od pozwanej ad. 1 oraz pozwanej ad. 2, na rzecz powódki kwoty 30.471,75 zł. (trzydzieści tysięcy czterysta siedemdziesiąt jeden złotych i siedemdziesiąt pięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 czerwca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty z zastrzeżeniem, iż zapłata przez którąkolwiek z pozwanych części zasądzonej powódce kwoty, zwalnia drugą pozwaną z obowiązku świadczenia w tej zapłaconej części oraz z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. do kwoty 24.931,43 zł (dwadzieścia cztery tysiące dziewięćset trzydzieści jeden złotych i czterdzieści trzy grosze),

4. umorzenie postępowania w zakresie żądania orzeczenia o wycofaniu wzorów dekoracji opisanych w pkt 2 pozwu z obrotu, a w przypadku elementów dekoracyjnych opisanych w pkt 2 pozwu, które stanowią nadal własność pozwanej ad. 2 - nakazaniu ich zniszczenia,

5. zasądzenie od pozwanej Gminy Miasto Ś. oraz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. na rzecz powoda kosztu procesu w pierwszej instancji według rachunku kosztów z dnia 07 lipca 2017 roku złożonego do akt sprawy przed sądem pierwszej instancji z jednoczesnym odstąpieniem od obciążania powódki pozostałymi kosztami procesu;

Wniosła nadto o zasądzenie od pozwanej Gminy Miasto Ś. oraz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz powoda kosztu procesu w drugiej instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W odpowiedziach na apelację każda z pozwanych wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powódki nie zasługiwała na uwzględnienie.

Podkreślenia na wstępie wymaga, że rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy sprowadzało się do oceny zarzutów zgłoszonych w apelacji powódki. Obowiązek rozpoznania sprawy w granicach apelacji (art. 378 § 1 k.p.c.), oznacza zwiążanie sądu odwoławczego zarzutami prawa procesowego (tak Sąd Najwyższy m.in. w uchwale z dnia 31 stycznia 2008 r., sygn. akt III CZP 49/07), za wyjątkiem tego rodzaju naruszeń, które skutkują nieważnością postępowania. Nie dostrzegając ich wystąpienia w niniejszej sprawie, a nadto akceptując nadzwyczaj szczegółową, a przez to nie wymagającą uzupełnień argumentację materialnoprawną Sądu I instancji, jak również poczynione przez ten Sąd ustalenia faktyczne, poprzedzone niewadliwą oceną przeprowadzonych w sprawie dowodów (z jednym, nieistotnym dla kierunku rozstrzygnięcia zastrzeżeniem, o czym w dalszej części uzasadnienia), zadość wymogowi konstrukcyjnemu niniejszego uzasadnienia czyni odwołanie się do tej argumentacji, bez potrzeby jej powielania. Jak słusznie bowiem wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 września 2015 r., I UK 431/14, niepubl., zakres odpowiedniego zastosowania art. 328 § 2 k.p.c. w postępowaniu przed sądem drugiej instancji (art. 391 § 1 k.p.c.) zależy od treści wydanego orzeczenia oraz, w dużym stopniu, od przebiegu postępowania apelacyjnego (np. tego, czy przed sądem apelacyjnym były przeprowadzane dowody), a także od działań procesowych podjętych przez sąd odwoławczy, dyktowanych rodzajem zarzutów apelacyjnych oraz limitowanych granicami wniosków apelacji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2005 r., IV CK 202/05, niepubl.). W przypadku, gdy sąd odwoławczy, oddalając apelację, orzeka, jak w niniejszej sprawie, na podstawie materiału zgromadzonego w postępowaniu

przed sądem pierwszej instancji, nie musi powtarzać dokonanych już wcześniej ustaleń i ich motywów. Wystarczy stwierdzenie, że przyjmuje je za własne. Także jeżeli sąd drugiej instancji podziela ocenę prawną, jakiej dokonał sąd pierwszej instancji, i uznaje ją za wyczerpującą, wystarczy stwierdzenie, że podziela argumentację zawartą w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji (por. wyroki Sądu Najwyższego z 9 marca 2006 r., I CSK 147/05, LEX nr 190753; z 16 lutego 2006 r., IV CK 380/05, niepubl.; z 8 października 1998 r., II CKN 923/97, OSNC 1999 Nr 3, poz. 60).

Pierwszoplanową – nie tylko z punktu widzenia systematyki samej apelacji - stanowiła grupa zarzutów kwestionujących, na płaszczyźnie dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c., dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę materiału dowodowego, co zdaniem powódki skutkowało wadliwymi ustaleniami faktycznymi w zakresie istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności faktycznych.

Podejmując to zagadnienie przypomnieć dla porządku należy, że sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według swego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Przepis art. 233 § 1 k.p.c., przy uwzględnieniu treści art. 328 § 2 k.p.c., nakłada na sąd orzekający obowiązek: po pierwsze - wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału, po drugie - uwzględnienia wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, po trzecie - skonkretyzowania okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych dowodów mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności, po czwarte - wskazania jednoznacznego kryterium oraz argumentacji pozwalającej - wyższej instancji i skarżącemu - na weryfikację dokonanej oceny w przedmiocie uznania dowodu za wiarygodny bądź też jego zdyskwalifikowanie, po piąte - przytoczenia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia dowodów, na których sąd się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności. Jak trafnie przyjmuje się przy tym w orzecznictwie sądowym, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (tak min. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27.09.2002 r., II CKN 817/00, niepubl.). Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (tak Sąd Najwyższy min. w orzeczeniach z dnia: 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, niepubl., 12 kwietnia 2001 r., II CKN 588/99, niepubl., 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99, niepubl.).

Przenosząc te uwarunkowania prawne do realiów niniejszej sprawy, za oczywiście nieskuteczne uznać należało kluczowe zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zakresie oceny przez Sąd I instancji wiarygodności oświadczeń pracowników powódki datowanych na dzień 2 kwietnia 2015 r., oraz wiarygodności tych pracowników - świadków T. W., O. T. i A. D., a w konsekwencji uznanie za nieudowodnione, iż powódka nabyła majątkowe prawa autorskie do wzorów o numerach ID (...) i ID (...). Skarżąca przedstawiła bowiem w tym zakresie wyłącznie własną, empirycznie nieweryfikowalną projekcję postulowanego przez nią stanu faktycznego, stanowiącą powtórzenie twierdzeń prezentowanych przez nią (i już szczegółowo ocenionych przez Sąd Okręgowy) w toku postępowania pierwszoinstancyjnego.. Pominięcie w przedstawionej przez powódkę analizie materiału procesowego tej jego części, do której Sąd Okręgowy się odwołał, a która świadczyła o braku wiarygodności jej twierdzeń oraz ww. zeznań, odbiera tej ocenie walor wszechstronności, czego bezwzględnie wymaga dyspozycja art. 233 § 1 k.p.c.

W szczególności – w zakresie oceny wiarygodności ww. oświadczeń – skarżący pomija zasadnicze i nie mogące podlegać skutecznemu zakwestionowaniu ustalenie Sądu I instancji, że zostały one antydatowane, skoro z zeznań ich autorów złożonych w charakterze świadków wynika, że sporządzono je w czasie, gdy już istniał spór między powódką, a spółką (...). Wbrew przy tym apelującej, w ujawnionym w sprawie materiale procesowym nie istnieje

jakikolwiek dowód mogący stanowić asumpt do przyjęcia, że spór taki zainicjowany został przed wystąpieniem przez powódkę z pismem z dnia 25 maja 2015 r. Za oczywiste nadużycie - kwalifikować należy twierdzenie skarżącej, że spór taki istniał w czasie, gdy prowadziła ona wewnętrzne postępowanie wyjaśniające celem ustalenia, czy jej majątkowe prawa autorskie zostały przez pozwane naruszone. Pozostaje ono bowiem w elementarnej sprzeczności z językowym znaczeniem tego słowa, oznaczającego uświadomiony i - co najważniejsze - uzewnętrznlony przez obie strony względem siebie konflikt, różnicę zdań co do określonego faktu. Spór nie istnieje zatem w dopóty, dopóki obie strony nie wypowiedzą swoich stanowisk co do tego faktu i z których wynikać będzie, że występuje między nimi istotna różnica zdań. W uzasadnieniu apelacji sama powódka przyznała, że przedmiotowe oświadczenia sporządzone zostały na użytek niniejszego postępowania. Z punktu widzenia zasad logiki i doświadczenia życiowego okoliczność ta racjonalizuje wniosek o ich antydatowaniu, skoro w widniejącej na nich dacie nie sposób było w ogóle w sposób uprawniony przewidywać, czy w ogóle powstanie między stronami jakikolwiek spór w zakresie wskazanych w nich okoliczności i co więcej, że metodą jego rozwiązania będzie proces sądowy. Sąd Apelacyjny zauważa przy tym, że oświadczeniom tym (podobnie jak oświadczeniu A. P. z dnia 10 kwietnia 2016 r.) powódka nadaje zbyt duże znaczenie dowodowe. Zgodnie z fundamentalną dla procesu cywilnego zasadą bezpośredniości, mają one tylko walor wspomagający dowód z zeznań ich autorów w charakterze świadków, służąc przede wszystkim weryfikacji wiarygodności tych zeznań. Samoistnie dokumenty te, na co trafnie zwrócił uwagę Sąd Okręgowy, kwalifikować należy jako dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c., co oznacza, że wykazanie prawdziwości zawartych w nich treści – przy zaprzeczeniu pozwanych - wymagało od powódki zaoferowania w tym zakresie dalszych dowodów. Niewątpliwie zaś to, że widniejąca na tych oświadczeniach data ich powstania jest nieprawdziwa, podobnie jak okoliczności ich sporządzenia, polegające na podpisaniu oświadczeń według wzoru przygotowanego przez powódkę, w istotny sposób wpływać mogły na ocenę wiarygodności zeznań T. W., O. T. i A. D., a więc osób, które złożyły na nich swoje podpisy. Wbrew apelującej, nie ma w sprawie decydującego znaczenia, czy zeznania świadka A. P. ocenić można jako bardziej wiarygodne. Z punktu widzenia prawidłowo przedstawionych przez Sąd Okręgowy zasad rozkładu ciężaru dowodu fundamentalne jest bowiem to, że przy zaoferowaniu w praktyce przez strony wyłącznie dowodów z zeznań świadków - autorów tych wzorów i przy istotnie większych, niż w przypadku A. P., wątpliwościach co do wiarygodności świadków zgłoszonych przez powódkę, niemożliwe było dokonanie ustaleń zgodnych z twierdzeniami skarżącej co do autorstwa wzorów ID (...) ((...)) oraz ID (...) ((...)) wyłącznie w oparciu o zeznania tych osób. Nie istnieją bowiem jakiegokolwiek racjonalne argumenty, z punktu widzenia kryteriów oceny dowodów przewidzianych w art. 233 § 1 k.p.c., które tego rodzaju wniosek by uzasadniały. W takich uwarunkowaniach aktualizowała się powinność przedstawienia przez powódkę dalszych środków dowodowych, co nadzwyczaj szczegółowo wyjaśnił Sąd I instancji, a czego skarżąca niewątpliwie zaniechała i w zakresie której to okoliczności, o zasadniczym znaczeniu dla oceny przedmiotowego zarzutu, brak jest w apelacji jakichkolwiek argumentów merytorycznych. Cała koncepcja powódki w tym zakresie oparta jest na przyjęciu, że zeznania jej pracowników były wystarczające do poczynienia ustaleń faktycznych co do autorstwa ww. wzorów zgodnie z jej twierdzeniami, bowiem nie istnieje w tym zakresie dowód przeciwny, co jest oczywiście kontrfaktyczne. Abstrahując w tym miejscu od skuteczności ewentualnych wniosków dowodowych z punktu widzenia treści art. 381 k.p.c., skarżąca nawet nie wskazuje w apelacji, że istnieją jakiegokolwiek dowody materialne (szkice, projekty, katalogi, itp), które wspierałyby wiarygodność zeznań zgłoszonych przez nią świadków. Z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego trudnym do przyjęcia jest, aby nie istniał jakikolwiek tego rodzaju dowód, świadczący o tym, że wzory te wchodziły w skład przedsiębiorstwa poprzednika prawnego powódki i były przez ten podmiot wykorzystywane, zwłaszcza jeśli zważyć, że jak twierdzili ci świadkowie zostały one stworzone w latach 2009 – 2011.

Sąd Apelacyjny dodatkowo wskazuje w tym miejscu, że wbrew stanowisku skarżącej, oświadczenie A. P. z dnia 10 kwietnia 2016 r. istotnie różni się od oświadczeń jej pracowników datowanych na dzień 2 kwietnia 2015 r. Jakkolwiek bowiem sporządzone ono zostało także użytek procesu, tym niemniej - w odróżnieniu od oświadczeń z dnia 2 kwietnia 2015 r., - nikt takiego jego charakteru nie starał się ukryć. Istotniejsze wszakże od samego oświadczenia były zeznania złożone przez A. P. w charakterze świadka: w odróżnieniu od pracowników powódki miały one charakter spontaniczny, swobodny, który nie sprawiał wrażenia uprzedniego przemyślenia ich treści i jej dostosowania do podpisanego uprzednio przez świadka oświadczenia. Świadek ten wprost przecież wskazał, których wzorów nie jest autorem, co niewątpliwie nie było zgodne z interesem pozwanej spółki (...). To zaś, że świadek ten nie pamiętał

dat opracowania tych wzorów, było całkowicie zrozumiałe, biorąc pod uwagę nie tylko sam upływ czasu, ale także wielokrotne wykonywanie w późniejszym czasie czynności, polegających na opracowaniu wzorów innych dekoracji świątecznych, co w oczywisty sposób utrudnia precyzyjną retrospekcję zdarzeń dotyczących konkretnego wzoru, z uwagi na nakładanie się na siebie w pamięci okoliczności faktycznych, zwłaszcza takich, w stosunku do których w chwili ich wystąpienia nie przywiązuje się szczególnej wagi. Z tego zaś punktu widzenia to zeznania pracowników powódki budzić mogą wątpliwości co do swojej wiarygodności, skoro nie dysponując jakimikolwiek dokumentami źródłowymi (takowych, jak wskazano, powódka w procesie nie złożyła), byli oni w stanie w miarę precyzyjnie wskazać okres powstania tych wzorów, a nie były to przecież okoliczności, które z uwagi na swoje szczególne znaczenie dla świadków, winny pozostawić istotny ślad w pamięci każdego z nich. Jakiegokolwiek pozytywne dla skarżącej skutki nie wynikają również z tego, że jak twierdzi, zeznania świadków T. W., O. T. i A. D., były usystematyzowane, bowiem były kolejnymi, składanymi w postępowaniach sądowych między stronami. Z akt sprawy nie wynika, aby w postępowaniach tych ich podstawa faktyczna obejmowała kwestie autorstwa wzorów ID (...) (...) oraz ID (...) (...).

Wszystko to prowadzi do wniosku, że powódka nie zakwestionowała skutecznie wniosku Sądu Okręgowego, że przysługiwały jej majątkowe prawa autorskie do wzorów ID (...) (...) oraz ID (...) (...). Same zeznania pracowników powódki, przy istnieniu przeciwstawnych zeznań A. P. w tym zakresie, nie mogą być uznane za wystarczające do uznania tego wniosku, jako opartego na ocenie dowodów sprzecznej z kryteriami określonymi w art. 233 § 1 k.p.c. Nawet zaś gdyby hipotetycznie uznać, że wersja przedstawiona przez świadków T. W., O. T. i A. D., jest równie prawdopodobna, to w kontekście przedstawionych wyżej uwarunkowań prawnych skuteczności zarzutu naruszenia tego przepisu, ocena dokonana przez Sąd I instancji nie może być w toku instancyjnym podważona.

Bezasadność ww. zarzutu oznacza w konsekwencji, że powódka nie wykazała, aby przysługiwała jej materialna legitymacja (majątkowe prawo autorskie) do dochodzenia jakichkolwiek zgłoszonych w pozwie roszczeń, dotyczących wzorów o numerach ID (...) (...) oraz ID (...) (...) i to w stosunku do obu pozwanych. Tym samym jej apelacja w tym zakresie podlegała oddaleniu bez potrzeby szczegółowego badania innych, dotyczących tej części oddalonego powództwa zarzutów, skoro nie miały one już żadnego wpływu na kierunek rozstrzygnięcia sądu odwoławczego. Sąd Apelacyjny w pełni podziela pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy, że sąd drugiej instancji jest obowiązany zamieścić w swoim uzasadnieniu wyłącznie takie elementy, które ze względu na treść apelacji i zakres rozpoznania są potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy, ale nie ma zarazem obowiązku wyrażania szczegółowego stanowiska do wszystkich poglądów prezentowanych przez strony, jeżeli nie mają one istotnego znaczenia dla tego rozstrzygnięcia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2012 r., sygn. IV CSK 373/11, niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 października 1998 r., sygn. II UKN 282/98, OSNP 1999/23/758).

Jedynie zatem kierunkowo - bez szczegółowego rozwijania zaprezentowanych tez - w odniesieniu do tej części zarzutów apelacji, Sąd odwoławczy wskazuje, że:

Po pierwsze, nie podziela stanowiska apelującej, jakoby wzór dekoracji świątecznej oznaczony przez powódkę numerem ID (...) był tożsamy ze wzorem ozdoby oferowanej przez spółkę (...), oznaczonej numerem (...). Tym samym za nieuzasadniony uznać również należało, stanowiący jego konsekwencję, zarzut naruszenia art. 79 ust. 1 u.p.a.p.p. W zakresie tego zarzutów, podobnie jak czyni to wielokrotnie w uzasadnieniu apelacji jej autor, wskazano, że okoliczność ta była między stronami bezsporna, w sytuacji, które pozwana (...) twierdzenia faktyczne powódki w tym aspekcie kwestionowała. Wyjaśnić jedynie w tej materii należy skarżącej, że bezsporność - w znaczeniu procesowym - dotyczyć może tego rodzaju faktów, które nie muszą być przedmiotem dowodu. Pojęcie to obejmuje w szczególności fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną (art. 229 k.p.c.), oraz takie, co do których strona nie wypowiedziała się w zakresie twierdzeń drugiej strony o tych faktach, o ile uznanie ich za przyznane uzasadnia wynik rozprawy (art. 230 k.p.c.). Oczywiście nie jest zatem tak, jak z uporem wskazuje w uzasadnieniu apelacji powódka, jakoby skutek bezsporności określony fakt uzyskiwał wyłącznie w oparciu o jej twierdzenia. Nie znajduje również jakiegokolwiek jurydycznego uzasadnienia oczekiwanie, że skoro jej zdaniem konsekwentnie artykułowała ona określone twierdzenia i oceny, to Sąd Okręgowy nie był uprawniony do ich pominięcia ustalając stan faktyczny oraz dokonując jego oceny prawnej. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy szczegółowo wskazał, z jakich przyczyn przyjął brak tożsamości tych wzorów (str. 15 – 16, 26 uzasadnienia k. 537 -538, 548), a Sąd II instancji

argumentację tą podziela, z tym zastrzeżeniem, że istotnie nie sposób odmówić racji stanowisku skarżącej, co do braku podstaw do przyjęcia braku takiej tożsamości ze względu na kierunek pochylenia gałązki. Sąd Okręgowy odwołał się w tym zakresie do karty produktu (...), znajdującej się na k. 63 akt, podczas, gdy w ofercie złożonej pozwanej Gminie przez spółkę (...) (k. 63) gałązka ta pochylona jest w lewą stronę, a zatem w tym samym kierunku, jak wzór o numerze ID (...) powódki. Dekoracja ta zawieszana jest na latarniach ulicznych, skutkiem czego kierunek pochylenia samej gałązki istotnie zależy od tego, z której strony patrzy na nią odbiorca. Kwestia ta nie może mieć zatem decydującego znaczenia dla rozstrzygnięcia tego zagadnienia. Skarżąca nie odniosła się jednak w sposób merytoryczny do innych występujących, a opisanych przez Sąd Okręgowy różnic w obu tych wzorach, poprzestając na zupełnie nieweryfikowalnym stwierdzeniu, że są one nieznaczne. Nie uwzględnia zatem powódka tego, że przedmiotem tych wzorów jest gałązka zwieńczoną śnieżynką, a nie sama gałązka, skutkiem czego wyprowadzanie wniosku o tożsamości wzorów wyłącznie na podstawie analizy tylko jednego jej elementu (gałązki) jest niewystarczające. Istotne odmienności występujące w zakresie motywu samej śnieżynki, których istnienie skarżąca w uzasadnieniu apelacji przyznaje, nadają obu tym wzorom indywidualny charakter. Nie jest bowiem tak, jak sugeruje powódka, jakoby samo użycie w obu wzorach motywu płatka śniegu świadczyło o tego rodzaju tożsamości. Motyw tego rodzaju w połączeniu z gałązką jest bowiem powszechnie stosowany w ulicznych dekoracjach świątecznych, a stopień ich zunifikowania, obserwowany na ulicach polskich miast, sam z siebie oznacza, że pewne podobieństwa dekoracji występujących w ofertach poszczególnych producentów są nieuniknione. Jeśli do tego dodać warunki, jakim winny odpowiadać dekoracje, które wynikają z oczekiwań ich nabywców, przybierających – jak w analizowanym przypadku – także formę bardzo szczegółowej specyfikacji, a które dodatkowo zawężają pole twórców do nadania im całkowicie odrębnego, wyłamującego się schematom charakteru, to tym samym nie sposób uznać, aby istniejące między wzorami o numerach ID (...) i (...) różnice, były niewystarczające do przyjęcia, iż pozbawione są one cechy tożsamości.

Po drugie, Sąd Apelacyjny nie podziela zarzutu powódki, iż wadliwym było przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że wzory „dekoracji latarniowej przestrzennej w kształcie choinki zwieńczonej podwójną gwiazdą pięcioramienną”, oznaczone w katalogach stron numerami ID (...) (powódka) i (...) (pозwana (...)), stanowią przykład tzw. utworu pararelnego, który nie korzysta z ochrony z uwagi na brak cechy indywidualnego charakteru, skoro więcej niż jedna osoba byłaby w stanie go stworzyć (zarzut z odnośnika czwartego dotyczący naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. oraz zarzut naruszenia art. 1 ust. 1 u.p.a.p.p). Uzasadniając swoje stanowisko w tym zakresie powódka dokonała pomieszania dwóch całkowicie różnych kwestii. Czym innym jest bowiem to, czy wzór powódki o numerze ID (...), może być uznany za utwór w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.p.a.p.p. czym innym zaś wykazanie przez powódkę, że przysługują jej do tego utworu majątkowe prawa autorskie. Innymi słowy, powołując się na tą drugą okoliczność (abstrahując od nieskuteczności argumentacji w tym zakresie, o czym już była mowa), nie może w sposób uprawniony twierdzić, że jest to utwór. Skarżąca chcąc stanowisko Sądu Okręgowego w tej materii zdyskredytować, winna przedstawić merytoryczne argumenty sprzeciwiające się uznaniu, że kwalifikacja tych wzorów jako utworu pararelnego jest wadliwa, czego w ogóle nie uczyniła. W szczególności nie odniosła się do kluczowego argumentu Sądu I instancji, wedle którego warunki narzucone przez Gminę w zakresie cech, jakim winna odpowiadać ta dekoracja, tak dalece ograniczały oferentów, że przedstawione przez nich propozycje nie posiadały cechy indywidualnego piętna, charakteru, nadanego przez ich twórców. Zamiast tego poprzestała na odwołaniu się do własnego i słusznie uznanego za nieudowodnione przez Sąd I instancji twierdzenia, jakoby wzór tej dekoracji świadek A. D. stworzył w roku 2010. W świetle zasad doświadczenia życiowego mało prawdopodobnym było, aby 4 lata przed zainicjowaniem przez pozwaną Gminę procedury przetargowej świadek ten stworzył wzór ozdoby, która w tak dokładny sposób odpowiada wymogom zapytania ofertowego Gminy. Nie dostrzega przy tym skarżąca, że nawet gdyby hipotetycznie uznać, że wzór ten powstał zgodnie z zeznaniami A. D., to fakt ten nie wykluczałby możliwości przyjęcia, że A. P. stworzył wzór (...) później, w oparciu o wytyczne określone w zapytaniu ofertowym, bez wiedzy o istnieniu wzoru ID (...).

Odnosząc się do zarzutu wadliwego ustalenia, że egzemplarz dekoracji świątecznej wykonanej i dostarczonej pozwanej Gminie Miasta Ś. przez pozwaną (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w formie fontanny świetlnej objęty punktem 1 lit. d) pozwu została wykonany według wzoru numer (...), podczas gdy egzemplarz tej dekoracji został wykonany na podstawie wzoru numer (...), co doprowadziło do niesłusznego oddalenia powództwa w zakresie objętym punktem 1 lit. d) pozwu, Sąd Apelacyjny w pierwszej kolejności wskazuje, że jest on ściśle powiązany

z zarzutem naruszenia art. 32 ust. 1 u.p.a.p.p. Miałby on bowiem znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy dopiero wówczas, gdyby przyjąć, że Sąd I instancji błędnie stosując art. 32 ust. 1 u.p.a.p.p., w sposób nieuprawniony odmówił powódce prawa do domagania się od pozwanej Gminy zapłaty wynagrodzenia, o którym mowa w art. 79 ust. 1 pkt 3 u.p.a.p.p. Zarzut ten ma oczywiście znaczenie szersze i dotyczy całego roszczenia o zapłatę skierowanego przeciwko tej pozwanej, przy czym z omówionych już przyczyn jego znaczenie praktyczne ogranicza się tych wzorów, co do których powódka wykazała, że przysługuje jej uprawnienie do dochodzenia roszczenia pieniężnego. W ocenie Sądu Apelacyjnego stanowisko powódki jest w tym zakresie nieskuteczne. Jakkolwiek słusznie wskazała skarżąca, że brak jest w materiale procesowym dowodu na to, że A. P. przeniósł na powódkę majątkowe prawa autorskie do stworzonych przez siebie wzorów dekoracji, w drodze umowy pisemnej (forma ad solemnitatem - art. 53 u.p.a.p.p.), tym niemniej nie dostrzegła ona, że przeniesienie tych praw nie stanowiło jedynej możliwej podstawy do korzystania z nich przez spółkę (...). W okolicznościach sprawy, co wprost wynika z zeznań świadka A. P. oczywistym jest, że tworzył te wzory na zlecenie tej spółki, a następnie przekazywał jej w celu dalszej eksploatacji. W relacji A. P. – spółka (...) istniało zatem porozumienie, objęte zgodnym zamiarem i wolą stron w takim zakresie, w jakim na jego podstawie spółka ta uprawniona była do korzystania z majątkowych praw autorskich twórcy tych wzorów. Zgodnie z art. 65 u.p.a.p.p. w braku wyraźnego postanowienia o przeniesieniu prawa uważa się, że twórca udzielił licencji. Zawarcie takiej umowy, w zakresie licencji niewyłącznej, jak jednolicie przyjmuje się w judykaturze, nie wymaga zachowania jakiejkolwiek szczególnej formy i może być dokonane w sposób dorozumiany (tak. min. Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 17 grudnia 2015 r., VI ACa 1735/14, Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 25 września 2014 r., I ACa 574/14). Nie jest zatem tak, jak wskazuje powódka, jakoby w okolicznościach sprawy istniały uzasadnione podstawy do przyjęcia, że ochrona pozwanej Gminy w oparciu o przepis art. 32 ust. 1 u.p.a.p.p. jest wyłączona z tego względu, że nie nabyła ona egzemplarze dekoracji od podmiotu, który nie posiadał prawa do korzystania z majątkowych praw autorskich jego twórcy.

Kontynuując wywód Sąd Apelacyjny wskazuje, że w postępowaniu pierwszoinstancyjnym powódka nie wskazywała na jakiegokolwiek okoliczności faktyczne, w oparciu o które w ogóle możliwe byłoby ustalenie, że publiczne eksponowanie przez pozwaną Gminę dekoracji świątecznych, wiązało się z uzyskaniem korzyści majątkowych. Już tylko z tego względu wskazane w uzasadnieniu apelacji twierdzenia podlegać winny pominięciu na zasadzie art. 381 k.p.c., zwłaszcza jeśli zważyć, że skarżąca nawet nie usiłowała wykazać, iż nie mogła ich przedstawić przed Sądem I instancji, bądź też, aby potrzeba ich powołania powstała dopiero po wydaniu zaskarżonego wyroku. Jedynie zatem ubocznie Sąd Apelacyjny stwierdza, że polepszenie wizerunku Gminy, jej promocja, czy też spełnienie potrzeb mieszkańców w zakresie stwarzania przyjaznej przestrzeni miejskiej, do których to argumentów ogranicza się w warstwie faktycznej ta część apelacji, nie są w żaden sposób okolicznościami, świadczącymi o tym, że eksponowanie dekoracji łączyło się z uzyskaniem korzyści majątkowych. Nie jest przy tym tak, jak wskazuje apelująca, jakoby pojęcie to oznaczało uzyskanie jakiegokolwiek przysporzenia. Kwantyfikowanie przez ustawodawcę pojęcia korzyści w rozumieniu tego przepisu jako wyłącznie takich, które mają element majątkowy, a zatem o wymiernym charakterze ekonomicznym, dyskwalifikuje z istoty rzeczy możliwość ich definiowania przez pryzmat okoliczności powołanych w apelacji. Jak się przy tym wydaje, sama powódka tego rodzaju zależności nie dostrzegła, skoro o jej istnieniu w jej apelacji w ogóle nie ma mowy. Nie jest oczywiście również tak, jakoby o zasadności stanowiska skarżącej świadczyć mógł sam fakt publicznej ekspozycji przez pozwaną Gminę dekoracji nabytych od spółki (...). Nie wynika bowiem z niego samoistnie, że łączyło się to z uzyskaniem korzyści majątkowych. Nie wymaga przy tym pogłębionych wyjaśnień wiosek, że podstawy do uwzględnienia jakichkolwiek roszczeń powódki nie mogły stanowić zasady współzycia społecznego, czy też zasady słuszności, bowiem służyć one mogą – w ramach instytucji klauzul generalnych przewidzianych w art. 5 k.c. – wyłącznie jako środek obrony strony pozwanej. Po raz kolejny w tym kontekście podkreślić należy, że powódka ponownie dopuściła się oczywistego nadużycia wskazując na użytek także tego zarzutu, że okoliczność, iż to jej przysługiwały majątkowe prawa autorskie do przedmiotowych wzorów, była bezsporna. Przecież to, komu te prawa przysługiwały, było jedną z najistotniejszych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności spornych.

Wobec niezasadności zarzutu naruszenia art. 32 ust. 1 u.p.a.p.p., za pozbawiony waloru istotności ocenić należało zarzut dotyczący ustalenia, wedle jakiego wzoru wykonana i sprzedana została pozwanej Gminie dekoracja fontanny świetlnej, objęta żądaniem z pkt 1 lit d. pozwu. Sąd Apelacyjny ogranicza się zatem w tym kontekście do wskazania,

że nie może budzić wątpliwości to, że ograniczenie tego zarzutu wyłącznie do roszczenia dochodzonego od pozwanej Gminy wynikało z tego, że w stosunku do tego podmiotu roszczenie to zdefiniowane było również opisowo, a nie - jak w przypadku spółki (...) - przez wskazanie, jak się okazało, wadliwego numeru ewidencyjnego wzoru. Tego rodzaju zabieg stanowi niedopuszczalną, zgodnie z art. 383 k.p.c., zmianę podstawy faktycznej powództwa na etapie postępowania apelacyjnego. Jak bowiem jednoznacznie wynika z pozwu, podstawa faktyczna powództwa w tym zakresie i to w wobec obu pozwanych (nie zmieniona do chwili zamknięcia rozprawy przez Sąd I instancji) określona została poprzez odwołanie się do dekoracji fontanny świetlnej o numerze (...) i to w nieuprawnionym wykorzystaniu tego konkretnego wzoru powódka upatrywała naruszenia jej majątkowych prawa autorskich. Skarżąca nie domagała się zatem w stosunku do pozwanej Gminy, jak sugeruje w apelacji, ochrony tych praw w stosunku do jakiegokolwiek wzoru dekoracji z oferty spółki (...) przedstawiającego motyw fontanny świetlnej. W istocie rzeczy tą część apelacji kwalifikować należy jako oczywiście nieskuteczną próbę przerwania konsekwencji własnych zaniedbań w zakresie prawidłowej konstrukcji powództwa, na Sąd I instancji. Także na użytek tego zarzutu skarżąca posiłkuje się całkowicie nielogiczną konstrukcją, zarzucając Sądowi I instancji wadliwe ustalenie bezspornego stanu faktycznego, przy jednoczesnym wskazaniu, że Sąd ten wadliwie ocenił określone dowody. Albo bowiem określony fakt jest bezsporny i nie wymaga udowodnienia, albo jego ustalenie jest konsekwencją oceny dowodów właśnie dlatego, że był on między stronami sporny.

Nieuzasadniony i to w stopniu oczywistym, okazał się również zarzut naruszenia art. 322 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie w zakresie roszczenia odszkodowawczego dochodzonego od spółki (...), pomimo przyjęcia, że roszczenie z pkt 4 pozwu jest uzasadnione co do zasady. Trafnie wskazuje apelująca, że przepis ten stosowany jest wówczas, gdy ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione. Oznacza to zatem taką sytuację, w której strona domagająca się zapłaty świadczenia, o którym mowa w tym przepisie, pomimo starannego prowadzenia procesu bądź to w ogóle - w wymiarze obiektywnym - nie jest w stanie precyzyjnie jego wysokości wykazać, bądź też, gdy wiązałoby się to z trudnymi do przewyżczenia przeszkodami. Zakres znaczeniowy tego przepisu nie obejmuje natomiast tych przypadków, w których do niewykazania wysokości żądania dochodzi z przyczyn obciążających uprawnionego, w szczególności, gdy zaniechał on zaoferowania możliwych do przeprowadzenia w tym zakresie dowodów, czy też wadliwie określił podstawy roszczenia, przez co jego weryfikacja w ogóle nie jest możliwa. Ostatnia z tych sytuacji, jak słusznie wskazał Sąd I instancji, zaistniała w niniejszej sprawie. Dochodząc roszczenia z art. 79 ust. 1 pkt 3 b u.p.a.p.p., powódka bezwzględnie obowiązana była wykazać wysokość wynagrodzenia za udostępnienie pozwanej spółce (...) licencji do korzystania z utworu w postaci wzoru przechylonego świerka, na polu eksploatacji obejmującym zwielokrotnianie utworu, tj. wytwarzanie określoną techniką egzemplarzy utworu oraz w zakresie obrotu egzemplarzami, na których utwór utrwalono. W tym zakresie nie tylko nie zaoferowała ona jakichkolwiek dowodów, ale również choćby twierdzeń. Już tylko z tego względu niepodobna przyjąć, w oparciu o jakie szczególne uwarunkowania przedmiotowej sprawy, świadczenie to miało zostać zweryfikowane w oparciu o dyspozycję art. 322 k.p.c., skoro nawet nie istniał konieczny punkt wyjścia, w postaci prawidłowego zdefiniowania przez powódkę podstaw ustalenia jego wysokości. Tę kluczową kwestię apelacja zupełnie pomija, nadal w sposób oczywiście sprzeczny z treścią tego przepisu uważając, że roszczenie to wiązać można - w wymiarze materialnym - z prawem do ekspozycji utworu, a nie z naruszeniem majątkowych praw autorskich. Powódka sugeruje przy tym, iż ustalenie wysokości opłat licencyjnych za korzystanie przez pozwaną (...) z przysługujących jej majątkowych było niemożliwe bez nadmiernej zwłoki i kosztów. Tego rodzaju stanowisko wprost zatem oznacza, że dowody takie mogły być przez skarżącą zaoferowane, tyle tylko, że samodzielnie uznała ona, że z przyczyn ekonomicznych lub/i procesowych nie będzie to dla niej opłacalne. Tego rodzaju argumentacja oczywiście wyklucza możliwość odwołania się - w zakresie wysokości dochodzonego roszczenia - do dyspozycji art. 322 k.p.c. Już tylko dodatkowo Sąd Apelacyjny wskazuje w tym zakresie, że sposób określenia przez powódkę kwoty świadczenia, przy uwzględnieniu, że może ona domagać się zapłaty wyłącznie w zakresie 3 ozdób przechylonego świerku (ID (...) i (...)), jest całkowicie nieweryfikowalny. Po pierwsze nie odpowiada ono proporcji, w jakiej liczba ta pozostaje do ilości wszystkich ozdób, które powódka zamierzała wytworzyć i sprzedać pozwanej Gminie, abstrahując od tego, że nie uwzględnia ono kosztów wyprodukowania poszczególnych ozdób, a także różnego nakładu pracy twórcy na stworzenie ich wzorów. Po drugie zaś, nadal odwołuje się do wynagrodzenia, jakie zamierzała uzyskać od pozwanej Gminy, które - jako zawierające materialne koszty realizacji takiej umowy (koszt materiałów, produkcji, zakupu, transportu, itp.) w ogóle nie może

być uznane za przydatne dla ustalenie wysokości opłaty licencyjnej. Niezależnie od tego twierdzenia faktyczne apelacji w tym zakresie uznać należy za spóźnione, na podstawie art. 381 k.p.c.

Za nieuzasadniony uznać należało zarzut naruszenia art. 355 § 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, przez oddalenie żądań zawartych w pkt 3 pozwu, tj. o wycofanie z obrotu wzorów dekoracji opisanych w pkt 2 pozwu oraz zniszczenie egzemplarzy dekoracji wytworzonych w oparciu o te wzory i to z dwóch równoważnych przyczyn. Po pierwsze, z punktu widzenia uzasadnionych interesów powódki, forma decyzji procesowej w tym zakresie miała znaczenie całkowicie obojętne. Samo oddalenie powództwa, a nie umorzenie postępowania żadnych praw powódki nie narusza. Forma decyzji procesowej w tym aspekcie mogłaby mieć ewentualne znaczenie jedynie w odniesieniu do orzeczenia o kosztach procesu, tym niemniej także w przypadku umorzenia postępowania koszty te - w zakresie żądań z punktu 3 pozwu – zobowiązana byłaby ponieść powódka jako strona domagająca się uwzględnienia roszczenia, które merytorycznie okazało się nieuzasadnione. Po drugie, nie jest tak jak uważa skarżąca, jakoby orzekanie w tym przedmiocie było zbędne, bowiem roszczenie to uległo dezaktualizacji wobec prawomocnego oddalenia jej wniosku o udzielenie informacji na podstawie art. 80 ust. 1 pkt 2 u.p.a.p.p. Pomimo treści postanowienia z dnia 31 marca 2016 roku, powódka roszczeń z pkt 3 pozwu w żaden sposób nie zmodyfikowała. W chwili zamknięcia rozprawy roszczenia te – w znaczeniu procesowym – zatem istniały, co samo w sobie aktualizowało obowiązek wydania w tym zakresie merytorycznego rozstrzygnięcia. Sam związek tej części powództwa z oddalonym uprzednio wnioskiem informacyjnym obowiązku tego znosić nie mógł.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, w realiach niniejszej sprawy nie zaistniały jakiegokolwiek okoliczności zasługujące na miano szczególnych, wyjątkowych, a które aktualizowałyby orzekanie o kosztach procesu, wedle zasad słuszności, o których mowa w art. 102 k.p.c. Powódka nie może w tym zakresie powoływać się na fakt, że przysługiwały jej majątkowe prawa autorskie do wzorów o numerach ID (...) oraz ID (...). Sąd orzeka bowiem wyłącznie o roszczeniach dochodzonych w procesie i to kierunek rozstrzygnięcia o nich (a nie ocena roszczeń potencjalnie stronie przysługujących), determinuje treść orzeczenia w przedmiocie kosztów procesu. Dostrzec przy tym trzeba, że przyczyną oddalenia powództwa było w tym zakresie uchybienie samej skarżącej, która będąc reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, skonstruowała powództwo w sposób oczywiście wadliwy, czyniąc je niemożliwym do uwzględnienia z punktu widzenia granic orzekania przewidzianych w art. 321 § k.p.c. Co więcej, także w pozostałym zakresie sposób prowadzenia przez powódkę procesu nie był z punktu widzenia jej interesów optymalny. Oczywiście nie sposób antycypować wyników postępowania dowodowego, które nie zostało przeprowadzone, tym niemniej zaniechania w zaferowaniu przez powódkę dowodów w zakresie okoliczności wyżej omówionych, niewątpliwie wpłynęły na istotne zmniejszenie jej szans na pozytywny wynik procesu także w zakresie innych oddalonych roszczeń. Z tego punktu widzenia jako nieskuteczny uznać również należało argument, dotyczący rzekomo znacznie większej, niż strony pozwanej, aktywności procesowej powódki i jej wkładu w ostateczne wyjaśnienie sprawy. Rzecz bowiem nie w ilości podejmowanych czynności i ich czasochłonności (np. w celu opracowania pism procesowych), ale ich dostosowaniu do stanu sprawy tak, aby w pełni zabezpieczyć własne interesy procesowe. W konsekwencji, powołanie się w zakresie uzasadnienia celowości stosowania art. 102 k.p.c. jedynie na okoliczności, których wystąpienie, nastąpiło z przyczyn leżących po stronie powódki, nie mogło być co do zasady uznane za skuteczne.

Konkludując powyższe rozważania Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, że zaskarżone orzeczenie odpowiada prawu i dlatego orzekł jak w punkcie I sentencji, na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygnięto na zasadzie art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. przy uwzględnieniu, że powódka jako przegrywająca postępowanie apelacyjne w całości winna zwrócić każdemu z pozwanych odrębnie poniesione przez nich koszty. Szczegółowe określenie tych kosztów, według opisanej wyżej zasady, pozostawiono referendarzowi w Sądzie I instancji, stosownie do treści art. 108 § 1 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

SSA A. Kowalewski SSA A. Bednarek-Moraś SSO del. T. Sobieraj